

brat *frančišek* 2

*Ne bojte se,
ker ste na
videz majhni
in nevedni!
Raje pogumno
oznanjujte
pokoro s
preprostimi
besedami!*

Porciunkula

Slovensko romanje v Assisi

Sporočilo Generalnega kapitlja FSR

Duhovne vaje za Frančiškove
otroke

Z vlakom v zimsko idilo Švice

Kazalo

Frančiškova duhovnost

Vera, upanje, ljubezen, to troje ... 7

Naša evangelizacija

Napovednik dogodkov 11
Pismo s. Anice Starman FBS 12
V obliki črke »S« 13
Od semenišča do Paragvaja 15
Dvajset misijonarjev ubitih v letu 2008 16

Iz naših družin

Br. Vlado Kolenko OFMCap 17
Srečanje članov FSR iz obeh Goric 19
Sporočilo
Generalnega kapitlja FSR 20

FSR

Zaključki XII. generalnega kapitlja 21
Jožica in Andrej Drole FSR 25
KB FSR na Vidmu pri Ptuj 27
105-letnica Veronike Petek iz Dornave pri Ptuj 28
Prošnja za molitev 29
Duhovne vaje za Frančiškove otroke mariborske regije 30

Mladi Frančišku

Duhovne vaje za Frančiškove otroke ljubljanske regije 31
Duhovne vaje za Frančiškove otroke koprskke regije 32
Duhovne vaje
Frančiškove mladine 33
Frančišek na obisku pri študentkah 33
Vabilo v Assisi 34

Razvedrilo

Nagradna številčnica 35

Pravičnost in mir

Daj in boš bogatejši: moralnost denarja 36
Ob 60-letnici Splošne deklaracije človekovih pravic 37

Korenine in sadovi

Življenje sv. Frančiška (20) 39

Sveta dežela

Slovenci prvi v Sveti deželi 40
Z vlakom v zimsko idilo Švice 42
100-krat v Sveto deželo 45
Darovi za Sveto deželo 46

Naslovna slika

Pri Porciunkuli je sv. Frančišek preživel veliko časa. To je bilo zanj srce reda manjših bratov.

Revija brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, v Ljubljani, Prešernov trg 4, SI-1000 Ljubljana, <http://ofm.rkc.si/zbj/>

Člani uredniškega odbora: br. Janez Papa OFM (glavni in odgovorni urednik), br. Mihael S. Vovk OFM (Frančiškova duhovnost), br. Peter Skoberne FSR (naslovnica), s. Ana Slivka FMM (Naša evangelizacija), br. Metod in s. Mateja Trajbarič FSR (FSR), br. Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo), NS FRAMA (Mladi Frančišku), br. Stane Zore OFM (Pravičnost in mir), br. Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige), br. Peter Lavrih OFM (Sveta dežela).

Lektoriranje: Vera Lamut. **Oprema:** Aleš Porenta. **Oblikovanje in priprava:** Salve d.o.o., Ljubljana.

Tisk: Povše, Povšetova 36a, Ljubljana.

Naslov uredništva: Ul. Vita Kraigherja 2, SI-2000 Maribor; tel.: 02/22 85 113 ali 041 778 456; e-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks: 02/22 85 112. Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na *Narodni svet FSR Slovenije*, TRR **SI56-2420-1900-4608-820** Raiffeisen banka d.d. Maribor; pri plačilu se sklicujte na **00 700-09**.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Uvodnik

brat **francišek** 2/2009

Gospod na ti podari mir!

»Ko je bil blaženi Frančišek že poln milosti Svetega Duha, je iz gozda, ki je obdajal Porciunkulo in v katerega so hodili pogosto molit, poklical k sebi šest omenjenih bratov in jim prerokoval prihodnost. Rekel je: "Predragi bratje, premišljujemo svojo poklicanost! Bog nas je poklical v svojem velikem usmiljenju ne samo za naše rešenje, ampak za rešenje mnogih. Iti moramo po svetu in moramo bolj z zgledom kakor z besedo opominjati ljudi, naj delajo pokoro za svoje grehe in naj se spominjajo božjih zapovedi. Ne bojte se, ker ste na videz majhni in nevedni! Raje pogumno oznanjujte pokoro s preprostimi besedami! Zaupajte v Boga, ki je svet premagal! Po svojem Duhu bo govoril po vas in v vas, da bi opominjali vse, naj se spreobrnejo k njemu in izpolnjujejo njegove zapovedi. Naleteli boste na nekatere verne, krotke in blage ljudi, ki bodo radostno sprejeli vas in vaše besede; še več bo drugih, nevernih, prevzetnih in bogokletnih, ki bodo zasramovali vas in to, kar boste govorili. Pripravite se torej, da boste vse to potrpežljivo in ponižno prenašali v svojih srcih!"« (Legenda treh tovarišev, 36).

Besede sv. Frančiška so aktualne tudi danes. Vedno znova smo poslani, da s svojim zgledom, s svojim življenjem in oznanjevanjem, ljudem približujemo podobo Boga.

In kakšen je odziv na naše pričevanje? Ali smo Jezusove priče? Ali s svojim življenjem kažemo, kako nas Bog ljubi?

Vztrajajmo in si prizadevajmo, da bomo s svojim življenjem in delom v tem svetu prepoznani kot tisti, ki želimo po zgledu sv. Frančiška narediti svet boljši.

K temu nas usmerjajo tudi prispevki v pričujoči številki revije Brat Frančišek, ki med drugim prinaša tudi zaključke z minulega generalnega kapitlja FSR.

Obenem bi se rad zahvalil vsem, ki ste podprli izhajanje naše revije s prostovoljnimi prispevki. Nekateri niste bili prepričani, kam in kako prispevati. Spodaj vam zato prilagam primer, kako izpolniti plačilni nalog za prispevek reviji Brat Frančišek. Bog vam povrni!

Vse dobro!

br. Janez Papa

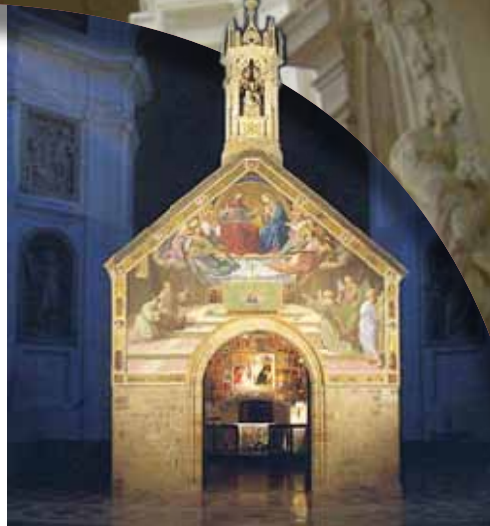
Plačilni nalog		☒ Plačilo	☐ Divj gotovine	☐ Polog gotovine	☐ Nujno
Naziv	Številka računa				
Ulica	Datum plačila				
Kraj	Referenca				
Namen plačila	Valuta				
PRISPEVEK ZA REVIJU BF - 2009		Vrsta posla			
Naziv	Številka računa				
NARODNI SVET FSR SLO	SI56 2420 1900 4608 820				
Ulica	Referenca				
PREŠERNOV TRG 4	00 700-09				
Kraj	1000 LJUBLJANA				

Porciunkula

S katerekoli strani se danes romar ali popotnik bliža Assisiju, mu pogled najprej pritegne mogočna kupola bazilike svete Marije Angelske pri Porciunkuli. Mogočna stavba zbuja čudenje in občudovanje, v njej pa je skrito središče, ki nagovarja srce. Majhna cerkva svete Marije Angelske v Porciunkuli, ki je za cerkvico svetega Damijana in svetega Petra, tretja, ki jo je Svetnik obnovil z lastnimi rokami, spravi človeka, romarja, na kolena. Simone Weil, judovska filozofinja, je to tudi zapisala: »Ko sem bila sama v mali romanski cerkvici svete Marije Angelske, edinstvenem čudežu čistosti, kjer je Frančišek tako pogosto molil, me je nekaj močnejšega od mene prisililo, da sem prvič v življenju pokleknila!« (Duhovna avtobiografija).

Ta kraj je svetnik vzljubil bolj kot vse druge in je bratom zapovedal, naj ga imajo posebno v časteh. Hotel je, naj ga bratje kot ogledalo reda vedno varujejo v ponižnosti in najglobljem uboštvu. Frančišek je sicer vedel, da ni kraja na zemlji, kjer ne bi bilo Božjega kraljestva, in je veroval, da Bog svojim izvoljenim deli milost na vsakem kraju, vendar je izkusil, da kraj, kjer je cerkva svete Marije v Porciunkuli, obilneje napolnjuje milost in ga pogostejše obiskujejo nebeški duhovi. Zato je bratom večkrat naročal: »Glejte, sinovi, da ne boste nikoli zapustili tega kraja. Če vas bodo po eni strani pregnali, se po drugi vrnite« (2 Čel 18; Ogledalo popolnosti 83).

V cerkvici svete Marije Angelske so se zgodili vsi najpomembnejši dogodki, povezani s Frančiškovim življenjem. Tukaj je kot petindvajsetletnik poslušal evangelij in dokončno spoznal svojo poklicanost. Odpovedal se je svetu, da bi živel v skrajnem uboštvu, hodil po svetu in oznanjal pokoro. Tukaj je sprejel prve brate, tukaj je sprejel sestro Klaro, za ta kraj je od papeža izprosil popolni odpustek, tukaj je iz zemeljskega življenja prešel v večnost.

Korenine reda

Svetniki so presenetljivi. Njihove odločitve sledijo neki drugačni logiki in njihov način razmišljanja stremi za drugačnimi cilji, kot pa smo jih vajeni pri sebi. Ko je neki kmet v bedno kolibo v Rivotorto, kjer je prebival sv. Frančišek s svojimi prvimi brati, prignal osla, da bi brate pregnal iz nje, je celotna skupina mirno zapustila prostor in odšla proti Porciunkuli, kjer je bila cerkva svete Marije Angelske. Ko pa gre za to cerkvico, Frančišek bratom naroča, naj jo imajo v posebnih časteh in naj ta cerkev velja za glavo in mater celotnega reda. Še več. Tudi če bi jih iz nje pregnali, naj se spet vrnejo vanjo.

Čeprav je Frančišek svojim bratom večkrat povedal, da so na tem svetu tujci in popotniki in da nimajo tukaj stalnega bivališča, ga je njegov zdrav odnos do človeka in njegovih potreb nagnil, da je bratom kljub vsemu zagotovil mesto, od koder so odhajali na svoja misijonska potovanja in kamor so se spet vračali.

Človek mora imeti korenine. Brez korenin je podoben odrezani mladiki, ki jo veter nosi tja, kamor trenutno piha. Če nima korenin, nima doma. Ne v sebi ne v drugem, pa tudi v Drugem ne. Ne more več rasti, ker ne more stopati ne v odnose in ne v dialog.

Frančiškovi bratje so korenine in dialog na poseben način doživljali prav pri Porciunkuli. Sem so v prvih časih prihajali bratje, ki so želeli biti sprejeti v red. Tukaj so se vsako leto dvakrat zbrali na kapitlju (srečanju vseh bratov), kjer so pripovedovali o svojem življenju in o svojem apostolatu. Tukaj so načrtovali nove misijonske poti in apostolske dejavnosti. Tukaj jih je Frančišek spodbujal in opominjal ter jih na koncu kapitlja z blagoslovom poslal oznanjati pokoro. Tukaj se v večini primerov še danes zberejo provincialni ministri z vsega sveta, da na binkoštnem kapitlju preverijo življenje reda in njegovo apostolsko delovanje, da začrtajo prednostne naloge za prihodnost ter da izvolijo generalnega ministra in služabnika celotnega reda.

Začetek reda ubogih gospa

Sveti Frančišek je v tej cerkvici sredi gluhe noči po cvetni nedelji (po enem tolmačenju 28. marca 1211, po drugem pa 18. marca 1212) sprejel sv. Klaro. Kako je tista noč dihala skrivnostno svetost! Skupina svetnikov je sledila nagovoru srca in razbijala ustaljene navade družbe. Postavljala je pravila prihodnosti, ki so zaznamovala stoletja. Frančišek je vzel v roke škarje in sestre Klari ostrigel lase, kar je bilo znamenje posvečenosti Bogu. Nato je osemnajstletna hči

asiškega plemstva odločila svilo in razkošje ter se oblekla v raševinasto spokornost. Začelo se je novo življenje, življenje ubogih gospa, kakor so rekli sestram klarisam. Najprej jo je odvedel v samostan benediktink San Paolo pri Bastiji, nato v samostan Sant'Angelo di Pazo, potem pa se je skupaj s sestro Nežo ustalila pri svetem Damjanu.

»Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti«

Nekaj korakov od cerkvice svete Marije Angelske v Porciunkuli je kapela Transitus (prehoda). Na tleh v tej kapeli stoji marmorna plošča v obliki listine, na kateri piše: »Tukaj je umrl sv. Frančišek + 3. oktobra 1226.« Tik pred smrtjo je Frančišek poklical k sebi svoje brate, da bi z vsem glasom peli hvalnice Gospodu, ker se je bližala smrt oziroma resnično življenje. Frančišek je, kolikor je mogel, sam začel peti psalm: »S svojim glasom sem klical Gospoda, s svojim glasom sem prosil Gospoda.« Nato je bratom vse odpustil in jih blagoslovil. Prosil je brate, naj prinesejo evangeljsko knjigo, iz katere so prebrali Janezov odlomek o zadnji večerji. Bratom je dejal: »Sinovi, močni bodite in vztrajajte v Gospodovem strahu. Bližam se Bogu. Njegovi milosti priporočam vas vse.«

Spravljen z brati, spravljen sam s seboj in spravljen s sestro smrtjo je na golih tleh, zaznamovan z ranami tistega, ki je zanj umrl in vstal, odšel k Očetu. Po tem bi morali hrepeneti tudi mi. Vsak-

danje življenje nas včasih oddaljuje drugega od drugega in razpoke med nami se lahko povečujejo. Naše iskanje Božje volje in njeno izpolnjevanje pa manjša razdalje in zapolnjuje razpoke. Ko se tudi v našem srcu – na telesu je dano samo nekaterim – pokažejo znamenja Jezusove ljubezni, da lahko skupaj s sv. Pavlom rečemo: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20), tedaj se tudi v našem življenju bliža trenutek, ko bomo lahko s sv. Frančiškom izgovorili besede, ki jih je izrekel pred svojo smrtjo: »Bratje, jaz sem svoje spolnil. Naj vas pouči Kristus, kaj morate narediti vi!« Kakšen trenutek spokojnosti, svete spravljenosti, v katerem v resnici lahko z vsem mirom prijazno pozdraviš smrt in se prepustiš njenemu sestrskemu objemu.

Ne leta, ampak duše

Manjši brat in asiški škof Teobald je 10. avgusta 1310 izdal diplomu, ki predstavlja, kako je sv. Frančišek izprosil porcijunkulski odpustek. Neke noči leta 1216 je Frančišek molil v cerkvi. Prikazala sta se mu Kristus in njegova presveta Mati. Frančiška sta vprašala, kaj želi za rešitev duš. Odgovoril je: »Prosim te, da vsem, ki bodo spokorjeni in spovedani obiskali to cerkev, nakloniš obilno in velikodušno odpuščanje.« Kristus je sprejel njegovo molitev, vendar ga je napotil k papežu, da je tudi njega prosil za ta odpustek. Ko je papež slišal njegovo prošnjo, ga

je vprašal: »Za koliko let hočeš ta odpustek?« Frančišek je urno odgovoril: »Sveti oče, ne prosim za leta, ampak za duše.« Nekaj dni za tem je Frančišek skupaj z umbrijskimi škofi ljudem, ki so prišli v Porciunkulo, med solzami dejal: »Bratje, vse vas želim poslati v nebesa!«

Prav v tem je vsa veličina svetosti. Nobena stvar se ji ne zdi prevelika, nobena prošnja preveč drzna, kadar gre za zveličanje ljudi. Z nekakšno sveto samoumevnostjo prihaja pred Boga in ga prosi za odpuščanje in na enak način pride pred papeža in ga prosi, naj odpustek, ki so ga v tistem času romarji lahko dobili v Rimu, Jeruzalemu in Komposteli, podeli tudi zakotni cerkvi na umbrijskem podeželju. Danes v Porciunkuli lahko ta odpustek ob običajnih pogojih dobimo vsak dan v letu, bodisi zase ali za pokojne, na praznik 2. avgusta pa tudi v vseh frančiškanskih in župnijskih cerkvah po vsem svetu.

Ko bo Bog tudi za nas postal vse, bomo za-slutili, da se mu ne moremo bližati sami, ampak lahko pred njegovo obličje prihajamo samo z roko v roki z brati in sestrami našega časa ob milostni podpori nje, ki je naša Kraljica in Mati. Tudi mi bomo želeli vse poslati v nebesa. Začeli bomo sklepati roke v prošnji zanje in naše prošnje bodo neizmerno presegale naše sposobnosti. Vredne bodo njega, ki mu ni nič nemogoče, ki je Bog nemogočega.

p. Stane Zore

Vera, upanje, ljubezen, to troje ...

Razmišljanje p. Staneta Zoreta OFM
na taboru FSR v Novem mestu - nadaljevanje

Kako pomembno je za vero osebno srečanje z Bogom, nam kažeta primera sv. Pavla in sv. Frančiška Asiškega. Pavel je bil, dokler je bil še Savel, goreč vernik. Danes bi verjetno zanj uporabili izraz, da je bil fundamentalist. Gorel je za izročila očetov, nedotakljivost Postave je bila zanj vrhovni zakon. Lahko bi rekli, da je Pavel sledil ideji. In takšna drža ga je naredila slepega za resnico. Sam pravi, da je »zagrizeno preganjal Božjo Cerkev in jo skušal uničiti« (Gal 1,13). Bil je prepričan, da dela prav. Še več, verjel je, da je njegovo ravnanje edini pravi odgovor na pojav krščanstva. Potem pa se je na poti v Damask srečal z Jezusom Kristusom, ki ga je vprašal: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?« Vprašal sem: 'Kdo si, Gospod?' In rekel mi je: 'Jaz sem Jezus Nazarečan, ki ga ti preganjaš'« (Apd 22,7-8). Srečanje z osebo Jezusa Kristusa je preganjalca spremenilo v apostola, tistega, ki je fanatično zapiral kristjane, v človeka, ki je bil pripravljen sprejeti verige in celo smrt zaradi Jezusa Kristusa.

Angelska Devica, ki si pred stoletji prestol svojega usmiljenja postavila v Porciunkulo, poslušaj molitev svojih otrok, ki se z zaupanjem zatekajo k tebi.

S tega svetega kraja, ki je Božje bivališče in je bil tako drag sv. Frančišku, si vedno vse ljudi spominjala na Ljubezen. Tvoje oči, ki so polne nežnosti, nam zagotavljajo stalno materinsko oporo in obljublja Božjo pomoč vsem, ki se sklanjajo pred tvojim prestolom ali se od daleč obračajo nate in te kličejo na pomoč.

Ti, Marija Angelska, si naša Kraljica in naše upanje.

Po molitvi sv. Frančiška nam izprosi odpuščanje naših krivd.

Pomagaj naši volji, da nas bo držala daleč od greha in brezbržnosti, da te bomo vedno vredni klicati naša Mati. Blagoslovi naše domove, naše delo, naš počitek.

Daj nam tisti vedri mir, ki ga okušamo med starodavnimi porcijunkulskimi zidovi, kjer se sovraštvo, krivda in jok po spet najdeni Ljubezni spremenijo v pesem veselja, kakršna je pesem tvojih angelov in serafskega Frančiška.

Pomagaj tistemu, ki nima opore in kruha, tistim, ki so v nevarnosti ali v skušnjavi, ki so žalostni ali obupani, ki so bolni ali umirajo.

Blagoslovi jih kot svoje ljubljene otroke. Prosimo te, da z isto materinsko kretnjo skupaj z nami blagosloviš nedolžne in krive, zveste in izgubljene, verujoče in dvomeče.

Blagoslovi vse človeštvo, da bodo ljudje, ki bodo spoznali, da so Božji in tvoji otroci, v Ljubezni spet našli resničen Mir in resnično Dobro. Amen

(msgr. Giovanni Castellani)

Tudi sv. Frančišek je bil človek, ki je veroval, kakor verujejo toliki. Spolnjeval je verske predpise, dajal je miloščino, Jezusa osebno pa ni poznal. Zato je bil sposoben napoditi berača, ki je stopil v očetovo trgovino, pa čeprav je potem tekel za njim. Dokler ni osebno srečal Jezusa, se je bal gobavcev in je bežal pred njimi kot pred najhujšo nevarnostjo tistega časa. Potem pa ga je Gospod obiskal prav v gobavcu. Takrat mu denarja ni vrgele s konjskega hrbta v cestni prah, ampak je stopil s konja, položil temu človeku denar v dlan, potem pa ga je objel in poljubil. In strah, ki ga je prej tako živo čutil, se je spremenil v privlačnost. Sam pravi, da je bil potem rad med gobavci in je k temu usmerjal tudi svoje brate. Novinci, ki so prihajali, so morali vsaj nekaj časa preživeti v bolnišnici za gobavce, kjer so jim stregli in jih negovali, Frančišek pa je osebno vedno znova prihajal mednje in sam skrbel za najtežje bolnike.

Oba primera nam kažeta, kako vera, ki se spremeni v osebno srečanje in postane odnos med dvema, med menoj in mojim Bogom, med menoj in Jezusom Kristusom, človeka vodi v spreobrnjenje, ki je edini pravi odgovor, ki ga lahko damo Bogu. Srečanje z Bogom vodi v spreobrnjenje srca, ki spremeni človekov notranji odnos do Boga in do bližnjega. Oba

primera nam tudi kažeta, kako človek, ki veruje iz osebnega izkustva srečanja z Bogom, stopi v občestvo in svojo vero začne živeti v občestvu. Ko Bog v resnici postane moj Bog, v mojem življenju ne more biti več tistih, ki bi jih preganjal, ne more biti več tistih, ki bi bili izključeni, ampak so v mojem življenju samo še bratje in sestre, s katerimi moram deliti svoje doživljanje Boga, svojo vero vanj, če hočem, da je moja vera pristna in iskrena.

Vera pa je tesno povezana z upanjem. Pravzaprav ti dve kreposti med seboj ustvarjata nekakšno navezo, v kateri drug brez drugega ne moreta. Vera, v kateri ne bi bilo upanja, bi bila v neko prihodnost postavljena resničnost, ki bi ostajala nedosegljiva. Po upanju pa vera postane nekaj uresničljivega, nekaj, kar je človeku dosegljivo. Upanje samo brez vere pa nima svojega cilja. Izteka se nekam v prazno. Človek ne more upati v nič, ampak mora vedno upati v nekaj. Zato vera, ki človeka postavlja v povezanost z Nekom, upanju daje njegov temelj.

Na splošno lahko rečemo, da je človek bitje upanja. Latinski pregovor pravi: dokler diham, upam. Lahko pa ga tudi obrnemo: dokler upam, diham. Človek živi, dokler upa. Temeljnost upanja za človekovo življenje lepo ponazarja antična pripovedka o Pandori in njeni skrinjici, v kateri so bile zaprte vse človeške tegobe in bridkosti. Zevs, ki ji je to skrinjico dal, ji je naročil, da je ne sme odpreti. Ona pa jo je odprla in težave so se razbežale po svetu in se razpasle med ljudmi. V skrinjici je ostalo samo upanje kot tisto, brez česar človek ne more živeti.

Upanje je značilnost človeka, ki je razpet med že in še ne, človeka, ki je na poti, ki je popotnik, je na romanju, kakor pravi Joseph Pieper (Vera, upanje, ljubezen, 75). To je stanje, ki se ga na poseben način zaveda kristjan. Apostol Pavel je kristjanom v Filipih povedal, da je naša domovina v nebesih, od koder tudi pričakujemo odrešenika, Jezusa Kristusa (Flp 3,20). Na tem svetu torej nismo doma, ampak smo na tem svetu samo na poti k tisti domovini, ki nam jo predstavlja vera, k njej pa nas žene upanje. Sveti Frančišek je to povedal nekoliko drugače. Svojim bratom je v Vodilu (FPVod VI,2) dejal, da

so na svetu tujci in popotniki, zato naj si na tem svetu ne ustvarjajo stalnih bivališč. Frančišek je razumel in tudi bratom je želel povedati, da smo kot kristjani ljudje, ki smo na poti.

Osnova krščanskega upanja je Kristusov križ. Ta daje krščanstvu čisto posebno težo in pomeni, da je Bog vzel nase najbolj brezupno stanje, v katero je človeka postavil njegov greh. Po odrešenju, ki nam je bilo podarjeno na križu, pa človek lahko upa tudi takrat, ko propadejo vsa druga upanja. Krščansko upanje je porojeno tam, kjer ni nobenega upanja: iz smrti vzdihuje življenje. Tako moremo kristjani »upati proti upanju« (Rim 4,17). In tista zadnja resničnost, ali če hočete, zadnja vsebina krščanskega upanja je večno življenje, ki nam ga je Bog podaril v križu in vstajenju Jezusa Kristusa. Za »živo upanje« smo namreč rojeni iz Jezusove smrti na križu in iz njegovega vstajenja od mrtvih.

Kristus je hkrati tudi realna izpolnitev našega upanja. To dejstvo je jasno izraženo v stavkih, s katerimi sv. Avguštín razlaga svetopisemske besede »v upanju smo bili odrešeni« (Rim 8,24): »Pavel torej ni rekel: bomo odrešeni, ampak že zdaj smo odrešeni; vendar še ne dejansko, temveč v upanju; pravi: v upanju smo bili odrešeni. Naše upanje je v Kristusu, kajti v njem je že izpolnjeno, kar mi pričakujemo kot obljubo. Ne vidimo še, kar upamo. Vendar smo telo tiste Glave, v kateri je že izpolnjeno, kar upamo« (Pieper, n.d., 88). V Kristusu smo že odrešeni, že imamo večno življenje in v njem je naše upanje že postalo resničnost.

Zelo lepo je povedal sv. Pashazij Radbert, ki je dejal: »Kristusa se držimo z roko upanja. Držimo ga in on nas drži. Vendar je nekaj večjega to, da on drži nas, kakor da mi držimo njega. Kajti mi ga lahko držimo le dotlej, dokler on drži nas« (Pieper, n.d., 87).

Upanje ohranja človeku mladost in mu mladost spet vrača, če jo je izgubil. »Zato je mladostnost človeka, čigar lok sega do večnega življenja, v bistvu neuničljiva. Starost in razočaranje ji ne moreta blizu; izkazuje se prav v minevanju naravne mladosti in v skušnjavah obupa. Sveti Pavel pravi: »Čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji dan za dnem obnavlja« (2 Kor 4,16). Nobene besede v Svetem pismu in sploh v človeški govorici pa ni, ki bi – skozi zaveso solz – tako zmagoslavno označevala mladost upajočega človeka, ki ji nobeno izničenje ne more do živga, kakor jo oznanjajo besede trpina Joba: »Tudi če me usmrti, bom upal vanj« (Job 13,15)« (Pieper, n.d., 93).

Vendar pa upanje ni krepost ljudi, ki mislijo, da imajo vse v svojih rokah. Ljudje, ki so prepričani, da vse obvladajo, ne potrebujejo upanja. Verjamejo, da zmorejo vse, in jim je upanje odveč. Zato sv. Avguštín v Komentarju k psalmom lepo pove, da je »samo ponižnim dano upati« (Komentar k psalmom, 118,15,2; v: Pieper, n.d., 107). Poseben izraz ponižnosti je prosilna molitev, ki ni nič drugega kot govorica upanja. Samo tisti, ki je sposoben upati, more tudi v resnici moliti in v molitvi prositi.

V resnici pa lahko moli samo tisti, ki ljubi. Molitev je izraz odnosa, ki smo ga vzpostavili z Bogom. V odnosu pa, če ne gre za poslovne odnose med ljudmi, ki seveda vključujejo tudi drugačna pravila, mora biti vedno navzoča ljubezen. Tam, kjer ne gre za posel, je ljubezen temeljna značilnost vsakega odnosa.

»Prvi dar, ki ga podelimo človeku, katerega ljubimo, je sama ljubezen, ki povzroča, da ga imamo radi. Tako je ljubezen prvotni dar, v moči katerega so dani vsi drugi darovi, ki mu jih darujemo« (T. Akvinski; v: Cantalamessa, Spev Duha, 109). Ljubezen je dar. Še več, ljubezen je pradar. Vse drugo, kar nam je nezasluženo darovano, šele z ljubeznijo postane dar (prim. Pieper, n.d., 119).

Vedeti pa moramo, da ljubezen ni nekaj, kar bi bilo samo človekovo, zgolj sad našega prizadevanja ali naše odločitve. »Bog je ljubezen,« je zapisal sv. Janez (1 Jn 4,8). Zato je pravzaprav ljubezen uresničitev podobnosti, ki jo je Bog položil v človeka ob stvarjenju. Sveto pismo pravi, da je Bog ustvaril človeka »po svoji podobi, kot svojo podobnost« (1 Mz 1,26). Kar zadeva ljubezen, nam je tudi Bog sam dal zgled, kako naj ljubimo. V Janezovem evangeliju Jezus svojim učencem in nam pravi, naj ljubimo, kakor nas je on ljubil (Jn 15,12). Luč in mera naše ljubezni je Božja ljubezen do nas, ki nam jo je pokazal in podaril v Jezusu Kristusu.

Vera in upanje sta kreposti, ki sta samo človeški, čeprav sta obe dar od zgoraj, obe sta milost. V ljubezni pa se človek približa Bogu, ki je tudi sam ljubezen. Na svoj način nam takšen odnos med temi krepostmi približa tudi sv. Frančišek v Hvalnicah Bogu najvišjemu. V teh hvalnicah Bogu najprej pravi: »Ti si ljubezen, nesebična ljubezen« (FhBn 4). V nadaljevanju hvalnice pa Bogu reče: »Ti si naše upanje. Ti si naša vera« (FhBn 6). Potem pa doda še: »Ti si naša ljubezen.« Bog je za Frančiška prvenstveno ljubezen, hkrati pa je Bog tudi naše upanje – upamo vanj, in tudi naša vera – verujemo

vanj. Pa tudi kar zadeva trditev, da je Bog naša ljubezen, lahko rečemo, da je prvi in največji naslovljenec naše ljubezni On. Vendar ponovimo: vera nas usmerja k Bogu, nas odpira za Boga, upanje tej veri daje trdnost in prihodnost, ljubezen pa vero in upanje uresničuje. Dokler smo na svetu, seveda samo deloma, kakor za ogledalom; ko pa bo vera postala gledanje, čeprav bo v njej še vedno ostala navzoča skrivnost, kajti Boga tudi v gledanju ne bomo spoznali do konca, in ko se bo upanje izpolnilo, takrat se bo naša ljubezen prelila v čudovito sobivanje z Bogom. Takrat Bog ne bo več trkal na naša vrata, ampak bo naše življenje z njim postalo osrečujoča večerja, ki bo pomenila našo dokončno izpolnitev (prim. Raz 3,20).

Dokler to ne bo postalo resničnost, pa nas mora Pavlova trojica vera, upanje in ljubezen, kadar koli jo bomo slišali, spodbuditi, da bomo skupaj s sv. Frančiškom molili in prosili, kakor je on sam prosil pred Križanim pri sv. Damjanu: »O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli temine mojega srca. Daj mi pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, o Gospod, da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.«

DAROV ZA REVILJO BRAT FRANČIŠEK

Revija Brat Frančišek se vzdržuje s pomočjo vaših prispevkov, za kar se vam iz srca zahvaljujem. Tudi v prihajajočem letu se obračamo na vas s prošnjo po podpori, da bomo lahko še naprej razveseljevali vaše domove z našimi stranmi.

Bog povrni!

br. Janez Papa, urednik revije Brat Frančišek

Napovednik dogodkov

MAREC

- 1.-8.3.2009: Ljudski misijon v Trbovljah - bratje minoriti
- 6.-15.3.2009: Ljudski misijon v Koštaboni in Krkavčah - bratje frančiškani
- 13.-15.3.2009: duhovne vaje za FRAMO (Kančevci)
- 14.3.2009: srečanje svetov krajevnih bratstev FSR Ljubljane pri Mariji Pomagaj na Brezjah
- 20.-22.3.2009: duhovne vaje za študente (Sveta Gora)
- 20.-29.3.2009: Ljudski misijon pri Sv. Ani in Sv. Juriju - bratje frančiškani
- 20.-29.3.2009: Ljudski misijon pri Sv. Bolfenku, Sv. Trojici v Slovenskih goricah in v Benediktu - bratje minoriti
- 20.-29.3.2009: Ljudski misijon na Ptujski Gori in v Stopercih - bratje frančiškani
- 28.3.-4.4.2009: Ljudski misijon v Mariboru pri Sv. Mariji, v Kamnici in v Limbušu - bratje frančiškani
- 29.3.-5.4.2009: Ljudski misijon v Radvanju pri Mariboru - bratje minoriti
- 29.3.-5.4.2009: radijski misijon na radiu Ognjišče

APRIL

- 13.4.2009: Ljubljana - Cankarjev dom: prikaz frančiškove karizme na Slovenskem
- 17.4.-18.4.2009: Klarin dan mladih in festival Frančiškovih otrok (Nazarje)
- 25.-28.4.2009: Vseslovensko romanje v Assisi

MAJ

- 16.5.2009: Marijafest na Ptujski Gori - bratje minoriti
- 22.-24.5.2009: Duhovne vaje za FSR v Kančevcih, vodi br. Primož Kovač OFMCap

JUNIJ

- 29.6.-9.8.2009: 6 tednov Frančiškovih taborov v Srpenci (www.franciskov-tabor.si), bratje frančiškani in manjše sestre

JULIJ

- 1.-4.7.2009: Tabor z mlade (za 9. razred in mladino) - bratje minoriti
- 16.-21.7.2009: Romanje v Assisi za družine - bratje minoriti
- 22.-30.7.2009: Počitnice z mlade v Assisiju - bratje minoriti

AVGUST

- 26.7.-1.8.2009: Romanje na Poljsko - bratje minoriti
- 1.-14.8.2009: peš romanje v Assisi - šolske sestre
- 2.-9.8.2009: Giovanni verso Assisi - bratje minoriti
- 5.8.-12.8.2009: Romanje v Assisi - 1. skupina - bratje kapucini
- 9.-15.8.2009: Evropsko srečanje mladih v Santiagu de Compostela - bratje frančiškani
- 16.-25.8.2009: Romanje v Assisi - 2. (kolesarska) skupina - bratje kapucini
- 18.-25.8.2009: Litva - Evropski kongres FRAME

SEPTEMBER

- 18.-20.9.2009: Duhovne vaje za FSR na Brezjah ali v Piranu, vodi p. Martin Gašparič OFMConv

Pismo s. Anice Starman FBS

Pojdimo skupaj proti veliki luči, Jezusu, z zaupanjem in vztrajnostjo. Naj vam Novorojeni prinese veselje, mir in našo zahvalo za vse kar ste naredili za tukajšnje ljudi.

Leto 2008 je za nami in z vami želimo deliti naše delo na misijonu v Gbagbamu. V skupnosti živimo tri sestre: s. Monika, s. Raymonde in jaz. Za nekaj mesecev so se nam pridružile novinke za staž, dve naši in ena iz druge kongregacije. V tem času smo druga drugo obogatile in se kaj novega naučile.

Naše delo se nadaljuje kot lani. V gospodinjski šoli za dekleta, ki jo vodi s. Raymonde, je letos le 18 deklet in dve starejši, ki delata v kiosku. Že nekaj let čakamo, da uradno priznajo našo šolo. S pomočjo fundacije F. Massieye smo preuredile nekatere prostore in tako dobile prostor za direktorja, knjižnico in stranišče za profesorje. Manjkata še dve učilnici in kabinet za profesorje. Fundacija nam je pomagala kupiti knjige in blago za šivanje, saj si od deklet nobena ne more kupiti blaga, ki ga potrebuje pri učenju šivanja.

Kiosk, kjer dekleta prodajajo svoje izdelke, dobro služi. S finančno pomočjo vernikov iz Valencina smo dogradile večji prostor, kjer lahko ljudje sedejo in v miru jedo, kar kiosk nudi: atieke in ribo, aloko (ocvrte banane) z dobro pekočo papriko in trdo kuhanim jajcem.

Na župnijo sta prišla nov župnik in kaplan. Sestre jim pomagamo v pastoralu, kolikor mo-

remo. Letos je pastoral usmerjena v majhne skupnosti. Geslo, ki nas vodi, je: Božja družina, središče služenja in pričevanja.

Rada bi se zahvalila za avto, ki ste ga verniki iz Slovenije darovali za MIVO: iz vsega srca hvala vsem. Med letom smo se razveselile vseh, ki ste nas obiskali. Tudi naša generalna predstojnica mati Brigita, avstrijska provincialna predstojnica s. Agata in naša regionalna predstojnica s. Odile so nas razveselile s svojim obiskom.

Naše zdravje se še kar drži. Tu in tam nas obišče malarija, pa nekaj tablet in malo obveznega počitka pomaga in spet smo na nogah. V Gbagbamu smo bile tudi neprijetno presenečene: tatovi so prišli, ko smo bile vse odsotne, in so preobrnili in prebrskali vso hišo.

Dragi prijatelji in dobrotniki, kako naj se vam zahvalim za vaše prijateljstvo, vašo zvestobo, vašo finančno in duhovno podporo? Poleti sem bila doma, povsod ste me sprejeli odprtih rok: Maribor, Vuzenica, Kranj, Ljubljana in vsi v Misijonskem središču. Bog plačaj za vse! Naj vas spremlja Božji blagoslov povsod, vse dni novega leta!

s. Anica Starman FBS

V obliki črke »S«

Vietnam. Drugi dan praznovanja lunarnega novega leta. Brat Miha, minorit, takole spregovori o sebi in svojem misijonu:

Brat Miha, se je v tvojem srcu prej prebuditel misijonski klic, duhovništvo ali klic v redovno življenje?

To je tisto najtežje vprašanje. Kdaj? Verjetno je On začel sejati že zelo zgodaj. Pred zaobljubami sem dobil v roke neodposlano pismo svoje mame, ki je umrla v času mojega noviciata, da si je sama želela vstopiti k sestram, pa ji to ni bilo dano. Mogoče je že takrat v mislih darovala koga od svojih potomcev v službo Bogu.

Lahko rečem, da sem bil tudi še po koncu srednje šole dolgo prepričan, da bom postal veterinar in sem to smer tudi začel študirati. Med študijem pa sem se priključil študentski skupini »Štajerci 2«, ki se je zbirala pri minoritih na Zaloški. Iz skupine, ki sem jo obiskoval, sva vsaj dva postala redovnika. Odločitev je prišla kot strela z jasnega. Lahko pa rečem, da sta se že takrat prepletala redovni in misijonski poklic. V postulatatu sem se srečal s p. Mihom Drevenškom, ki je ravno takrat prišel na obisk s skupino Abana ba Stela iz Zambije. V času študija na teološki fakulteti sem sodeloval tudi

v Misijonski pisarni, kjer sem pomagal in bil član ekipe, ki je pripravljala mlade na prostovoljno delo v misijonih.

Najprej si eno leto preživel v Zambiji. Kakšne spomine hraniš na tisti čas?

Izkušnja iz Afrike je bila zelo lepa in bogata. Večino časa sem preživel na podeželju, kjer ni bilo elektrike, telefona ali česarkoli, kar povezujemo z »modernim življenjem«, ljudje pa so bili srečni, nasmejani in zadovoljni. Tam sem večino časa preživel pri delu z mladimi in pomagal v župniji. Na samem misijonu sem tudi poučeval pri sestrah, ki so vodile gospodinjsko šolo in postulat za kandidatke. Dnevi so bili zelo razgibani, polni petja, bobnov in medsebojnega bogatenja. Izkušnja od tam mi je velikokrat pomagala v življenju.

In kako te je potem pot zanesla v Vietnam?

Čudna so pota Gospodova. Potem ko je v Zambiji nastala minoritska provinca in naj tja ne bi več odhajali novi misijonarji, sem svoje oči vrغل še drugam po angleško govoreči Afriki. Br. Tadeusz, ki je bil prej misijonar v Keniji, me je spodbudil, da bi razmišljal v smeri Azije. Takrat so se naši sobratje v Avstraliji, ki imajo v svojih vrstah nekaj Vietnamcev, pripravljali, da pošljejo prve člane v Vietnam, kjer naj bi pripravili pot za ustanovitev minoritskega misijona. No, in na to pot sem se odpravil tudi jaz ...

Kakšni so bili tvoji prvi vtisi ob prihodu v Vietnam?

Letos oktobra bo že štiri leta, kar sem v Mozirju prejel misijonski križ in se odpravil na pot proti tej čudoviti deželi, ki je v obliki črke S oziroma kot njihov zmaj, ki je skupaj z rdečo in zlatorumeno barvo znamenje odličnosti in uspešnosti. Tukaj raste drevo, ki na jugu cveti v rumeni in na severu v rdeči barvi. Poleg severa in juga pa je še vmesni – srednji del, kjer sta palača in sedež kralja, ki pa ga nimajo več.

Katoličanov je okoli 8 do 10 odstotkov. Največ je budistov. Državo vodijo komunisti, ki jih je po uradnih podatkih le okoli 4 odstotke. Kar se tiče ureditve, ta precej spominja na naš sistem v osemdesetih letih, kar pomeni, da je Cerkev še dokaj zatirana. Je pa tu odnos med Cerkvijo in državo v marsičem odvisen od sodelovanja z oblastmi na krajevni ravni. Na jugu so stvari precej boljše. Ljudje so zelo prijazni in spoštljivi, tudi neverujoči. Medsebojno spoštovanje je zelo pomembno na ravni družine in družbe, poleg njega pa tudi statusni položaj. Tukaj ne govorijo dosti o pretekli vojni, so pa marsikje vidne posledice uporabe raznih strupov, saj se mnogi otroci rodijo močno prizadeti. Še vedno je veliko gobavcev. V zadnjem času pa je z odpiranjem turizma začela naraščati tudi obolevnost za moderno kugo AIDS-om. Mnoge škofije in redovne ustanove, a žal ne tudi država, že razmišljajo, kako začeti s programi preprečevanja in pomoči obolelim.

V našem misijonu poleg vzgoje novincev veliko časa namenimo humanitarni dejavnosti, še posebno delu z gobavci in sirotami, jaz osebno pa še delu s slepimi otroki v bližnjem

centru. Prav te dni upamo, da se bo zbralo dovolj donacij (6000 EUR), da bi kupili tiskalnik za slepe in potem še potrebne programe, ki bodo omogočili tudi tisk glasbe na papir, saj so skoraj vsi zelo dobri glasbeniki.

Brat Miha, za konec še kakšen lep, smešen ali močan dogodek iz tvojega vsakdanjega življenja?

Za vsako kategorijo bi se jih nekaj našlo. A ker je smeh pol zdravja, naj bo en smešen. Pred časom smo se peljali v avtu po gosta na letališče in nas je ustavil policaj. Potem pa gre dialog takole: »Desna luč ne dela!«

»Kako ne dela?«

»Ko ste se peljali čez križišče, ni delala! Plaćajte kazen! (20 evrov v naši valuti)«

»Jih nimam. Imam samo 5 evrov za parkirišče na letališču.«

Policaj pregleda dokumente in pravi:

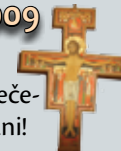
»Nič, vzel ti bom vozniško dovoljenje, dokler ne plačaš.«

»Prav, vzemi, saj ga ne potrebujem. Z vožnjo tqko in tako ne služim denarja! Imam samo 5 evrov za parkirnino.«

Policaj še enkrat pregleda dokumente in pravi: »Verjamem, da res ne voziš veliko, ker niti tega ne veš, kako ravnati v primeru, da te ustavi policaj. Pojdi še enkrat do avta in mi še enkrat prinesi dokumente. Pa glej, da bo med njimi tudi tistih 5 evrov ...«

Dragi rojaki v Sloveniji, hvala za molitve in lepo se imejte!

br. Miha Benedikt Majetič OFMConv

nekaj let podoživljala afriško vročino ob pečenju »šmorna« v semeniški kuhinji v Ljubljani!

Od semenišča do Paragvaja

Misijonarka s. Tadeja ima res pestro življenjsko zgodbo, poleg tega pa jo zna opisati na preprosto in zabaven način. Prisluhnimo ji ...

S. Tadeja, kdo si, od kod prihajaš in kdo je tvoja družina?

Sem redovnica, šolska sestra sv. Frančiška Kristusa Kralja. Prihajam iz Bilj pri Novi Gorici, iz preproste kmečke družine, kjer nas je bilo šest otrok.

Če bi svojo mladost opisala v treh besedah, katere bi izbrala?

Polje, zaupanje in veselje. Življenje v naravi me je vedno bogatilo. Veliko mi je pomenila naša župnija, posebno zaupanje, ki ga je do nas pokazal g. župnik in nas pripravljaj na življenje. Zaupal mi je predšolski verouk. Že takrat (1966) smo imeli mladinske skupine, navduševal nas je za krščanske vrednote in dajal pogum za življenje po njih. Vse to pa smo utrjevali v molitveni skupini. Ljubiti Kristusa, graditi sebe in pomagati bližnjemu so bile naše smernice. To pa je bilo zame veliko veselje. Veselje, ki se nadaljuje ...

Kako si se odločila za sestre, za samostan?

Že od otroških let sem si želela v misijone. V naših časih se ni toliko govorilo o redovnih poklicih. Poznala sem sestre usmiljenke na Miranskem Gradu, pa se nisem čutila poklicana za nego bolnikov. S pomočjo domačega župnika sem spoznala šolske sestre in vstopila k njim. Moji prvi koraki so bili v bogoslovju v Ljubljani.

Pa misijon? Kdaj si v sebi čutila ta klic?

Prvič pri dvanajstih letih, ko sem brala misijonske revije na našem podstrešju. Že pri prvem srečanju s šolskimi sestrami sem izrazila željo, da bi rada šla v misijone. Vendar sem najprej

Koliko let si že v Paragvaju in kakšni so bili začetki?

V Paragvaju sem že 19 let, od tega 18 let na misijonu med indijanci plemena Nivaclé. Kot vsak začetek, so bili tudi moji začetki polni pričakovanj, odkrivanja novih navad, privajanja na nove klimatske razmere, sprejemanje modrih nasvetov, kako se varovati pred različnimi mrčesi in kačami, učenje jezika ... sploh vse na novo.

Kaj pa je danes tvoj misijon?

Danes? Ha, ha, učenje računalnika ☺!! Živim v vzgojni hiši blizu glavnega mesta. Spremljam nekaj mladih Indijank, ki spoznavajo redovno življenje in želijo postati sestre. Poleg tega sodelujem v pastoralni na podružnici sv. Marka, ki je ena izmed 54 podružnic župnije sv. Jožefa, v kateri živimo.

Katero je tvoje največje življenjsko odkritje?

Živeti v veselju in preprostosti po zgledu sv. Frančiška. Zame je bilo veselje že to, da sem Frančiška odkrila pri šolskih sestrah, prej ga nisem poznala. Prav pisan mi je na kožo! Ta velika Božja ljubezen, nenavezanost, to sem spoznala pri indijancih. Živeti v preprostosti in veselju, biti zadovoljen z malim. Odkrivati Boga vsak trenutek ...

Spraševala: s. Ana Slivka, FMM
Odgovarjala: s. Tadeja Mozetič, ŠSFKK

Dvajset misijonarjev ubitih v letu 2008

Letno poročilo agencije Fides

Dvajset ljudi, ki so bili angažirani v misijonski dejavnosti, je bilo ubitih leta 2008, kakor razkriva poročilo agencije Fides, ki je informativno telo Kongregacije za evangelizacijo.

Gre za kaldejskega nadškofa iz Mosula (Irak), monsinjorja Paulosa Faraja Rahho, sedemnajst duhovnikov, enega redovnika in dva laika prostovoljca.

Iz poročila izhaja, da je bila tudi v letu 2008 Azija tista celina, kjer je bilo umorjenih največ ljudi, ki so delovali v pastoralni: sedem duhovnikov in ena laikinja prostovoljka, ki so bili ubiti v Iraku, Indiji, na Šri Lanki, na Filipinih in v Nepal.

Temučasnému seznamu, ki ga letno sestavi agencija Fides, moramo vseeno dodati – v skladu z izrazom, ki ga je skoval Janez Pavel II. – »oblasti neznanih bojnikov za veliko Božjo stvar«, ki na vseh koncih sveta trpijo in z življenjem plačujejo svojo vero v Kristusa in za katere morda ne bomo nikdar izvedeli.

V zadnjem času obračun Fidesa ne zadeva več samo misijonarjev ad gentes v ozkem pomenu besede, ampak vse tiste, ki so umrli nasilne smrti, ne pa izrecno »zaradi sovraštva do vere«.

Mnogo jih je bilo ubitih v navideznih poskusih ropa, kot denimo p. Brian Thorp, ki je bil umorjen v svoji župniji Lamuju v Keniji, ali pa na poteh, po

katerih so potovali, da bi opravljali svoje poslanstvo, pa čeprav samo zaradi tega, da bi si prisvojili njihova motorna vozila.

Drugi so bili ubiti samo zaradi tega, ker so ljubezen vztrajno postavljali nasproti sovraštvu, kot p. Bernard Digal, prvi katoliški duhovnik, ki je bil ubit v protikrščanskem divjanju skrajnežev v indijski državi Orissa.

Prav tako v Indiji, v državi Andhra Pradesh, je bil umorjen karmeličanski duhovnik p. Thomas Pandippallyil, medtem ko je bil na poti v neko vas, da bi tam maševal.

V nekaterih državah kot v Venezueli in Kolumbiji, sta grozota nasilja in drama revščine ozadnje umorov p. Orellana Hidalga, čigar truplo so našli v njegovi hiši v Caracasu, in p. Jaimeja Ossa Toroja, ki so ga zabodli z nožem v Medellinu.

Majhna katoliška skupnost v Nepalju ime svojega prvega ubitega duhovnika, salezijanca Johnsona Moyallana. Sredi noči je skupina oboroženih možkih vdrla v salezijanski misijon v Sirsi približno 15 kilometrov od meje med Indijo in Nepalom in misijonarja ubila z dvema streloma iz strelnega orožja.

Spet drugi so bili umorjeni medtem, ko so bili zatopljeni v molitev, kot p. Reynaldo Roda, ki so ga strelili zadeli v misijonski kapeli na Filipinih, v kateri je malo prej molil rožni venec.

Agencija Fides poudarja, da so »vsi, brez junaštva ali slovesnih izjav, vsak dan brez oklevanja izpostavili nevarnosti svoje življenje, da bi tistim, ki so jih obdajali, ne manjkalo življenjskega vetra upanja.«

Na Šri Lanki je bil ubit p. Xavier Karunaratnam, ki je vedno nudil psihološko pomoč žrtvam spopadov. V izmučeni Demokratični republiki Kongo je smrt doletela tudi laika prostovoljca Boduina Ntamenya, ki je bil doma iz Gome, ubit pa je bil med opravljanjem svojega poslanstva na vojnem področju.

Potem so tu še žrtve ubijalske norosti: gre za dva jezuitska duhovnika, p. Ota Messmerja in p. Victorja Berancourta, ki ju je v njunem stanovanju v Moskvi ubil neki psihopat.

»Kot na začetku tako Kristus tudi danes potrebuje apostole, ki so pripravljeni žrtvovati sami sebe. Potrebuje pričevalce in mučence, kakršen je bil sv. Pavel,« beremo v poročilu Fidesa, ki navaja besede, ki jih je izrekel Benedikt XVI. med obhajanjem prvih večernic v baziliki sv. Pavla zunaj obzidja dne 28. junija 2007.

Ob 800-letnici Frančiškove karizme se pogovarjamo z našimi duhovnimi asistenti

Br. Vlado Kolenko OFMCap

je duhovni asistent krajevnega bratstva Vipavski Križ in član kolegija narodnih asistentov FRAME.

Br. Vlado, kaj ti pomeni duhovno spremstvo Frančiškovih bratov in sester v FSR?

Duhovno spremstvo je nadaljevanje mojega življenja. Ko me je Gospod poklical, naj mu sledim, me je poklical v red manjših bratov kapucinov. Tam sem doživel veliko sprejetosti, veselja in odločenosti, da čim bolj radikalno sledimo Gospodu. V času vzgoje sem spoznaval tudi Frančiškov svetni red. Pa tudi posamezni bratje so izžarevali veselje, ko so duhovno spremljali brate in sestre. Na začetku nisem vedel, kaj to pomeni. Po posvečenju sem najprej bil kaplan v Lj.-Štepanja vas, kjer je kar precej bratov in sester FSR. Tam sem prvič začel z duhovnim spremstvom. Na začetku sem bil kar »bos«, ker nisem zasledil določene poti, ki naj bi jo prehodili. Ob pogovorih in srečanjih sem začel spoznavati, kaj pomeni duhovno vodstvo. No, vedno sem malo pogrešal, da bi voditelji zares opravljali svoje poslanstvo in da bi bil jaz samo duhovni asistent. Iz preteklosti se žal še vedno vleče izkušnja, da je duhovni asistent tudi voditelj. Vendar sem se vedno trudil, da bi se to spremenilo. In začutil sem, da gredo koraki v to smer.

Duhovno spremstvo mi pomeni priložnost, da svojo karizmo, ki jo živim, delim tudi z brati in sestrami. Vedno pa se sprašujem, kako živim svojo karizmo, koliko jo lahko res izžarevam. Tako skupaj z brati in sestrami iščemo pot, po kateri jih vodi Gospod. V veliko veselje bi mi bilo, če bi bilo med Frančiškovi brati in sestrami več mlajših ... Pa vendar ne obupamo in gremo naprej.

Ali ti ta služba pomaga tudi pri tvoji osebni rasti ali je to le še ena zadolžitev, ki ti je bolj v breme?

Ta služba mi prav gotovo pomaga pri osebni rasti. Še posebno, če jo jemljem kot privilegij in poslanstvo, kamor me pošilja Gospod. No, včasih si tudi mislim: »Uf, spet je prišel čas srečanja. Ne vem točno, kako bo potekalo, kaj naj spregovorim.« Takrat mi je gotovo malo težko in jo lahko čutim kot breme. Pa vendar, saj v življenju vsi čutimo, da je kakšna stvar včasih malo težka, vendar ko se je lotimo in jo vzamemo zares, prinaša veselje in zadovoljstvo.

Lepo je videti tudi lepe družine, ki jih imate člani FSR in s katerimi kažete svetu, da sta ljubezen in zvestoba možni in da osrečujeta.

Ko vidim veliko požrtvovalnosti naših članov in kako so tudi dejavni na molitvenem, karitativnem, liturgičnem področju, lahko rečem, da se splača vlagati čas in energijo v to. Tudi če je včasih to kakšno breme, ga sprejemem kot poslanstvo, v katero me kliče Gospod, in mi pomaga tudi pri osebni rasti. Pomaga pri ponižnosti, majhnosti.

Kje vidiš poslanstvo FSR oziroma kje je naše mesto v svetu?

Poslanstvo FSR vidim povsod tam, kamor mi, člani prvega reda, ne moremo priti. Veliko je področij, kjer ste vsak dan navzoči laiki s svojo držo in poslanstvom. Kot vidimo, se svet ne spreminja sam od sebe. Spreminjati ga moramo mi. Z držo kristjana, z zgledom, z besedami. In tu vidim vaše veliko poslanstvo. No, tudi skupaj smo lahko

zgled za ta svet, ko se trudimo, da delamo in pričujemo skupaj. Lepo je videti tudi lepe družine, ki jih imate člani FSR in s katerimi kažete svetu, da sta ljubezen in zvestoba možni in da osrečujeta. To je tih kvas za našo družbo in zgled drugim. Potem je vaše poslanstvo tudi vestno in pošteno delo. To bo lahko pomagalo, da bo več pravičnosti in zaupanja. Vaše poslanstvo je tudi v župniji, kjer živite, da bi bilo bogoslužje čim lepše in da bi pritegnilo čim več ljudi. Tako

bo vedno več ljudi prejelo kruh življenja, ki je Kristus. In še več je mest in poslanstev. Tudi sv. Frančišek jih je odkrival v razmerah, kjer je živel. Ne vemo točno, kakšna bo naša prihodnost, vendar lahko z njegovo držo vse to sprejmemo iz Božjih rok in se uživimo v življenju.

Kako sodelujeta FSR in FRAMA in na katerih področjih bi lahko sodelovanje še poglobili in okrepili?

Vsi smo tega sodelovanja veseli in želimo, da bi bilo še lepše. Vesel sem, ko slišim mlade, da bi življenje, ki ga živijo kot FRAMA, radi živeli še naprej. Poročijo se in življenje postane drugačno. Mogoče potrebujejo nekaj časa, da se postavijo na svoje noge, da zaživi njihova nova družina, vendar si želim, da ne bi svojega življenja v povezavi s Frančiškom, FRAMO in FSR pozabili in se čisto oddaljili od tega. Mladi, ki odrasčajo, bodo najbrž potrebovali malo drugačen način srečanj in dinamike, kot jo FSR pozna sedaj. Ponekod je to že navzoče, ponekod še ne. Ne bojmo se tega, ker to prinaša samo večje bogastvo celotni Frančiškovi družini. Sodelovanje bi lahko poglobili tudi pri medsebojni podpori, molitvi, srečanjih ... Želim, da bi duh sv. Frančiška rasel iz otroških in mladostnih let v odraslo dobo in da bi živel v njihovih družinah naprej.

Pogovor pripravila Mateja in Metod Trajbarič FSR

Frančišek je popravil Cerkev
**POJDI
IN TUDI
TI TAKO
DELAJ**

Frančiškova konferenca
ob osemsto-letnici
potrditve Vodila
vabi na

SLOVENSKO ROMANJE V ASSISI

od 25. do 28. aprila 2009

Prijave zbirajo bratje in sestre
frančiškovskih redov; prijavite se čimprej,
saj je število avtobusov omejeno.

Srečanje članov FSR iz obeh Goric

Bratsko druženje ob jaslicah na Kostanjevici

Družini Frančiškovega svetnega reda iz Gorice (poimenovana po Concetti Bertoli) in iz Nove Gorice sta z velikim veseljem in navdušenjem priredili v nedeljo, 18. januarja 2009, L'incontro fraterno davanti al presepe – Bratsko srečanje pri jaslicah.

Tudi letos so namreč njuni člani želeli podoživeti aktualizacijo prvih jaslic, ki si jih je zamislil sv. Frančišek. Tako so se člani goriške skupnosti odpravili na Kostanjevico, kjer so jih pričakali bratje slovenske skupnosti.

Frančiškanski viri navajajo, da so se številni moške, žene in redovni bratje iz doline v okolici Rietija v sveti noči leta 1223 z baklami v rokah zbrali na kraju, kjer je sv. Frančišek želel proslaviti božič v jami v Grecciu. Tudi mi smo se s svečami skupaj odpravili na pot in pristali pred čudovitimi jaslicami na oltarju cerkve Marijinega oznanjenja na Kostanjevici. Jezuščku smo prinesli naše luči, izraz upanja in predvsem tiste prave sreče, ki izvirajo iz konkretnega pričevanja bratskih odnosov.

Dobrodošlici predsednice krajevnega bratstva Valentine Ščuka so sledili pozdravi duhovnih spremljevalcev p. Vilija Pustoslemška in br. Aurelia Blasottija, nato se je začelo krajše molitveno bogoslužje, posvečeno Jezusovemu rojstvu, ki se je končalo z molitvijo rožnega venca. Tako smo lahko doumeli, kar je zatrdil že sv. Frančišek v svojem času, kdor hoče izkusiti božič, ni nujno, da se odpravi v Jezusove kraje, kajti Jezus se rojeva povsod, tako v Betlehemu kot v Grecciu, tako v Gorici kot v Novi Gorici, povsod tam, kjer ljudje gojijo čustva miru in sprejemanja.

Med bratskim srečanjem se je italijanska predstojnica Morena Battauz zahvalila slovenskim bratom ne le za topli sprejem, ampak tudi za enotnost misli, duha sloge in sodelovanja, ki jih želijo uresničevati. Voditeljica formacije in deželna podpredsednica Carlotta Fondapa je prinesla pozdrav pokrajinskega Frančiškovega svetnega reda Furlanije Julijske krajine ter poudarila popolno razpoložljivost in namen sodelovati. Agape je bila še ena priložnost, da smo se zadržali v bratskem duhu in se zavedeli, da je mogoče biti bratje in da je to tudi vir miru in radosti. Srečanje je obogatilo pričevanje Stanka Šorlija, predsednika slovenskega pokrajinskega bratstva, ki se je novembra lani udeležil generalnega kapitlja na Madžarskem. S pestrim prikazom diapozitivov nam je spregovoril o svoji izkušnji.

Med mašo ob koncu srečanja in med vsemi drugimi trenutki molitve je vsakdo molil v svojem jeziku in tako ohranil svojo istovetnost. Zavedali pa smo se, da pripadamo edini veliki in raznoliki družini Božjih otrok. Bog nas je namreč hotel različne, da bi doumeli, da to, kar uresničujemo sami, čeprav je lahko tudi dobro in pravilno, ostaja vsekakor nepopolno, v sodelovanju z drugimi pa moremo obroditi pomemben in dolgotrajen sad.

br. Roberto Komjanc FSR

Sporočilo Generalnega kapitlja FSR

bratom in sestram po vsem svetu

Madžarska, 15. do 22. november 2008

Mir in dobro !

Bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda in Frančiškove mladine, ki smo skupaj s svojimi generalnimi duhovnimi asistenti od 15. do 22. novembra 2008 v Dobogoku na Madžarskem obhajali XII. Generalni kapitelj in V. Volilni kapitelj FSR, pošiljamo vsem bratom in sestram po vsem svetu, posebno pa trpečim zaradi vojn in nasilja, naše pozdrave in izraze bratske ljubezni.

Preko vaših mednarodnih svetovalcev bi vam radi posredovali duha tega kapitlja.

Obhajanje kapitlja je bil čas poln milosti, blagoslova, spreobrnjenja in potrditve naše prave zavesti do naše posebne identitete za življenje v bratstvu. Gospod nam je v teh dneh dal nove služabnike za vodenje Frančiškovega svetnega reda.

V baziliki v Ezstergomu smo 17. novembra zaključili dvoletno obhajanje 800. obletnice rojstva sv. Elizabete. Somaševanje najvišjih predstavnikov prvega reda na Madžarskem, članov *Konference generalnih duhovnih asistentov FSR* in mnogih drugih manjših bratov je vodil kardinal Lazslo Paskai. V molitvi smo se združili z domačim madžarskim bratstvom in drugimi verniki. Želimo, da bi nas ti dve leti spomina in molitve navdihovali tudi vnaprej, da bi sledili naši sveti zavetnici.

Glavni temi kapitlja sta bili: *Poklic »franciškovca« v svetu* in *Občutek pripadnosti FSR*. Za izvrševanje našega poklica in poslanstva

je potreben neprestan napor pri obnavljanju našega življenja.

V naših krajevnih bratstvih, ki so privilegirani kraj za vzgojo, se ob medsebojni pomoči začne naša pot k svetosti. Tu smo poklicani, da ponudimo naša življenja na razpolago za služenje drugim, odgovarjajoč potrebam sveta in upoštevajoč znamenja današnjega časa, ki nas nagovarjajo.

Naša Frančiškova mladina je velik dar za ves Frančiškov svetni red. Mladi niso samo naša prihodnost, so naša sedanjost. Z ljubečim sobivanjem lahko drug drugemu pomagamo bogatiti našo pristno frančiškovo karizmo in udejanjati naše trajno spreobrnjenje.

Predlagane glavne smernice delovanja za prihodnjih šest let so: vzgoja, komuniciranje, FRAMA, prisotnost v svetu in razvoj bratstev v nastajanju. Vsi smo povabljeni, da damo svoj osebni prispevek tem usmeritvam. Zato vzpodbujamo vse odgovorne v Frančiškovem svetnem redu na vseh nivojih, da sprejmejo in uresničujejo naša priporočila.

Dragi bratje in sestre, vsi smo obsijani z božjo lučjo. Odsevati moramo to svetlobo in biti žive priče naše frančiškove karizme v svetu. Kjerkoli smo, poskusimo vžgati z našo bratsko ljubeznijo tudi druge tako, kakor nas uči Kristus.

Sveti Frančišek, sveta Klara, sveta Elizabeta in sveti Ludvik so bili strastni zaljubljeni v Jezusa Kristusa. Prav zato mora biti tudi naše pričevanje pristno in vidno. Naj nas ne bo strah, saj nismo sami na tej poti. Združeni smo v naporih za udejanjanje Božjega kraljestva in Jezus je bil, je in bo vedno z nami.

V imenu vaših bratov in sester, ki vas ljubijo,
Encarnación del Pozo
generalna ministrica FSR

Zaključki XII. generalnega kapitlja

FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA

15. do 22. 11. 2008

XII. generalni kapitelj FSR se je odvijal na Madžarskem, da bi tako istočasno dostojno zaključili dvoletno praznovanje 800. obletnice rojstva svete Elizabete Ogrske, ljubljene zavetnice Frančiškovega svetnega reda.

Obhajanje zaključne slovesnosti v sugestivnem okolju glavne katedrale v Esztergomu je izzvenelo kot mogočen poziv, da postavimo naše »franciškovsko« življenje v luč svetosti svete Elizabete, katere priporočila smo izročili vse svoje delo na kapitlju.

Kapitelj se je umestil kot harmonično nadaljevanje predhodnih dveh kapituljev, raziskujejoč temeljni proces sprejemanja zavesti identitete članov FSR in njihovega poslanstva v Cerkvi in v svetu.

Glavni temi kapitlja, *Poklic člana FSR* in *Občutek pripadnosti FSR*, ki sta ju mojstrsko predstavila in obravnavala p. Felice Cangelosi OFMCap in Emanuela De Nunzio FSR, sta ustvarili plodno vzdušje in dragoceno izmenjavo podatkov in napotkov, kako nadaljevati že začrtano pot.

Bogato in vznemirljivo poročilo generalne ministrice Encarnación del Pozo je prepričljivo

pričalo o naporih predsedstva in o veliki količini opravljenega dela v zadnjih šestih letih. Poročilo je ponudilo elemente za prihodnja razmišljanja, ki naj bi odločno krenila v smeri povečevanja stalnih naporov za vzgojo in polnega sprejemanja posvečenosti naših življenj z vsemi posledicami, ki iz tega izhajajo. Frančiškov svetni red je del Frančiškove družine, ki v polnosti živi to dimenzijo, in njegova vloga kot nepogrešljiv element ne more manjkati pri poslanstvu celotne Frančiškove družine.

Kapitelj je bil blagoslovljen z obilico duhovnega bogastva in konkretnih napotkov: poročilo generalne ministrice Encarnación del Pozo, razmišljanje predsednika volilnega kapitlja p. Marca Tasca OFMConv (generalnega ministra minoritov) na temo *Začetek karizme*, poročilo konference duhovnih asistentov, ki ga je predstavil trenutno predsedujoči p. Irudaya Samy OFMCap, nadalje poročila o vzgoji, o prisotnosti v svetu, o bratstvih, ki nastajajo, o FRAMI ...

Kapitelj je z veseljem ugotovil, da je FSR vedno prisoten ali začenja delovati v mnogih deželah vključujoč tudi tiste, kjer so zaradi preganjanja vernikov, zaradi ateizma in sekularizacije omejili ali celo popolnoma zatrli prisotnost Cerkve.

FSR je začel tudi z močno kritično presojo samega sebe in svojega dela. Eksplozivno povečanje aktivnosti, pomoč bratstvom v nastajanju in naraščajoče lastne potrebe, mišljene v ekonomskem smislu, terjajo povečan napor nas vseh in učinkovitejšo ter odzivnejšo komunikacijo.

Z veseljem smo prepoznali, da Frančiškova mladina raste in se uveljavlja, obenem pa smo povsem jasno ugotovili, da se mora FSR bolj dejavno in z večjim žarom obvezati na vseh ravneh odgovorno izpolniti svojo bistveno nalogo v služenju mladim na njihovi poti poklicanih kristjanov in frančiškovcev.

Kapitelj je bil čas resnično doživetega bratstva in darovanja. Bratsko veselje v srečanju z redovnimi in laičnimi brati in sestrami iz vseh dežel, posebno najbolj revnih in najbolj preganjanih, je bilo res posebna milost. Iskrenost in globina vzbujenih in izmenjanih čustev naklonjenosti med kapiteljem je gotovo dediščina, ki jo mora podeliti vsak kapitulat z vsemi sestrami in brati vsak v svoji deželi.

Prisotnost številnih opazovalcev, med katerimi je bilo mnogo samostanskih bratov in sester iz različnih dežel, dokazuje, kako velika sta zanimanje in skrb za FSR in njegov razvoj.

Ob koncu dela je Kapitelj sprejel področja dejavnosti in usmeritve, katerim bo FSR v naslednjem štetletnem obdobju posvetil največ pozornosti. Nakazane prednostne dejavnosti se nanašajo na sledeče vsebine:

VZGOJA
KOMUNICIRANJE
FRANČIŠKOVA MLADINA
PRISOTNOST V SVETU
BRATSTVA V NASTAJANJU

VZGOJA

Vzgoja ostaja slej ko prej prvorazredna prednostna naloga za ves FSR. Kapitelj je prepoznal pravilnost že začeti poti in pomen že zasnove projekta vzgoje ter določil, da se nadaljuje v isti smeri z namenom, da bi se *Priročnik za začetno vzgojo* celovito uporabljal v vseh delih sveta.

Velik pomen je bil dan formiranju odgovornih za vzgojo in izpostavljena je bila potreba, da so te vzgoje s pomočjo vseh sredstev deležna zlasti lokalna bratstva.

Poleg že znanih tem s področja vzgoje je kapitelj prepoznal potrebo, da se v proces vzgoje vključi še naslednje prvine:

- 1 Socialna doktrina Cerkve
- 2 Boljše razumevanje velikih družbenopolitičnih problemov sodobnega sveta
- 3 Družbeno in politično angažiranje članov FSR v svetu
- 4 Bolj pogobljen in natančen študij temeljnih dokumentov FSR: Vodilo, Generalne konstitucije, Obrednik
- 5 Pomembni dokumenti Cerkve in družbe

Kapitelj je poleg tega priporočil predsedstvu, da bi vzpodbudilo trajno vzgojo tudi tako, da bi vsako leto za vsa bratstva na svetu izbralo neko osrednjo vzgojno temo in potrebne usmeritve za njeno izvedbo.

Kapitelj obenem priporoča, da se moramo truditi, da se vzgoja ne bo uporabljala samo na intelektualnem nivoju, ampak tudi na praktični ravni naše konkretne dobrodelnosti.

Kapitelj je ugotavljal, da so občutek pripadnosti, poklicanost v bratstvo, pomen in narava zaobljubljenih dolžnosti tisti temeljni graditelji za življenje vsakega člana FSR, ki jih moramo prisvajati, poudarjati in vedno znova predlagati pri začetni in trajni vzgoji. Ugotavljal je tudi nadvse nujno potrebo, da v odvijanje procesa vzgoje na vseh nivojih vključimo poudarjanje pomena poklicanosti.

Kapitelj priporoča, da se občasno pripravijo skupna vzgojna srečanja redovnih in svetnih bratov in sester.

Kapitelj naroča predsedstvu, da pripravi ustrezen instrument za vzgojo duhovnih asistentov iz vrst laikov in tistih posvečenih, ki niso člani prvega reda ali TOR.

KOMUNIKACIJA

Kapitelj ugotavlja, da FSR komunicira premalo, tako navznoter kot navzven.

Notranja komunikacija :

Storiti moramo vse napore, da razvijemo medsebojno komunikacijo, da se bomo bolje poznali in razumeli ter da bomo tako mogli skupaj solidarno pomagati potrebnim znotraj in zunaj bratstva.

Bistveno je, da se mednarodni svetovalci v polnosti živijo v svojo vlogo tako napram svojemu narodnemu bratstvu kakor mednarodnemu predsedstvu in pravilno ter odgovorno komunicirajo z obema.

Kapitelj zato v tem smislu priporoča, da je potrebno poskrbeti za vzgojo mednarodnih svetovalcev tako, da se pripravi posebna gradiva, ki ga člani predsedstva razpošljejo vsak za svojo jezikovno cono vsem novoizvoljenim mednarodnim svetovalcem.

Potrebno je, da se nacionalna bratstva odprejo eno proti drugemu posebno pri projektu spremljanja in podpore tistih bratstev v nastajanju, ki so najbolj potrebna pomoči. Predsedstvo se zadoljuje, da prevzame skrb za pripravo predlogov ter da vzpodbuja in stalno pospešuje to dejavnost.

V smislu poudarjanja pomena boljšega razumevanja in poznavanja FSR, tako znotraj kot zunaj, je že doslej odigrala pomembno vlogo spletna stran. Izražena je bila želja, da se stran še izboljša in da se za to sprejmejo vse

potrebne pobude za pospešeno pridobitev potrebnih virov.

Poleg tega je bilo zaprošeno, da se dopolni in obnovi baza podatkov z naslovi in maili vseh, tudi Frame, kar bo omogočilo boljšo komunikacijo na vseh nivojih.

Zunanja komunikacija :

Potrebno je vzpostaviti učinkovite in stalne stike s Cerkvijo v vseh razsežnostih. Posebno pozorni moramo biti v odnosu do lokalne cerkve (župnije), ker bomo le tako lahko udeleženi svoji navzočnosti v živem tkivu Cerkve.

Poiskati bomo morali kontakte in najti načine za plodno sodelovanje z drugimi katoliškimi svetnimi redovi (dominikanski, karmeličanski, ...) - posebno tudi z nekatoliškim Frančiškovim-Tretjim redom - in seveda z vsemi cerkvenimi in drugimi gibanji dobre volje, ki v polnosti spoštujejo cilje in poslanstvo FSR.

Prišel je čas, ko moramo z vsem pogumom vidno dokazati svojo pripravljenost za služnje in izpričati svojo karizmo člana FSR. Zato moramo vsak na svojem nivoju prevzeti polno odgovornost biti dejavno prisoten pri vseh družbenih dogodkih, pri varovanju človekovih pravic, pri zavzemanju za mir, pravičnost in zaščito ter ohranjanje stvarstva.

Privilegirano orodje za doseg teh ciljev, ki ga moramo podpreti v vseh možnih pogledih, je organizacija *Franciscans International*.

FRANČIŠKOVA MLADINA

Generalni kapitelj je ocenil, da je FSR v zadnjih šestih letih opravil pomembno delo za Framo, in predlaga Predsedstvu, da nadaljuje to nadvse bistveno obveznost v dobro Frančiškove mladine, ob tem pa posebej izpostavlja odgovornost FSR, da pomaga Frami postati bolj dovzetna in pripravljena za dejavnejši sprejem lastne odgovornosti.

Paziti moramo, da bodo ključni dokumenti, ki so bili sprejeti v zadnjih šestih letih, prodrli v vse pore življenja.

Potrebno bo prilagoditi instrumente za izbor in ustrezno pripravo animatorjev bratstev na vseh nivojih.

Posebna pazljivost in skrb bosta potrebni do bratstev v nastajanju. Poskrbeti bo treba za drugačen način vzgoje Frame in tistih njenih članov, ki so že naredili zaobljube v FSR.

Pomembno je, da so člani Frame povabljeni na vse važne dogodke FSR ter da se gradi resnično sožitje in išče sodelovanje pri skupnih projektih.

Pripraviti je potrebno primerna orodja, da se ugotovi razširjenost in trenutno število članov Frame po svetu.

PRISOTNOST V SVETU

Med trajanjem tega kapitlja se je porodila močna potreba, da člani FSR dajo popolnoma na razpolago tudi svojo sekularnost in vključijo vso svojo bit in dejavnost v politične razprave, v pogumno razglašanje pravih vrednot, v odločno zagovarjanje pravice do življenja že takoj po spočetju in v vseh stadijih razvoja in tudi v zavzemanje za zagotavljanje dostojnih življenjskih pogojev za najbolj revne, trpeče, na rob odrinjene, preganjane, vendar po Kristusu odrešene ljudi.

Predolgo časa je FSR ostal v »zakristijah«. Čas je dozorel in odslej dalje ne smemo več odlašati. Stopiti moramo v svet ter odločno in vidno izvrševali svojo odgovornost za pričevanje ter zavzemanje za resnico in mir, za zaščito življenja, človekove pravice, integriteto stvarstva ...

Bistveno je, da je FSR prisoten kot tak in ne samo kot del posameznih pobud, še tako hvalevrednih. Ponovno moramo odkriti potrebo, da se prepoznamo in da tudi smo eno samo solidarno telo v službi božjega kraljestva in sveta, da bo lahko popolnoma odrešen v Kristusu.

FSR torej začena s polno zavestjo sprejemati svojo planetarno dimenzijo in svojo sposobnost za družbenopolitične pritiske. Njegova naloga je, da izkoristi svojo prisotnost na vsakem koščku zemlje za učinkovito delovanje tako, da se izkaže in dokaže kot pobudnik močnih in pogumnih predlogov napram nacionalnim in svetovnim oblastnim telesom.

NOVA NARODNA BRATSTVA

Novo nastajajoča bratstva so bogastvo FSR, ki se širi in zavzema za evangelizacijo sveta. So znamenje in dokaz vitalnosti Frančiškove karizme in

posameznih članov FSR. V nekaterih deželah sveta so včasih edini pričevalci krščanstva in Frančiškove karizme. Njihova prisotnost je dobrodejna in nenadomestljiva, čeprav so pogosto preganjani in zatirani, včasih celo za ceno življenja. Ohranjajo in množijo seme vere v vseh delih sveta.

Bratstva v nastajanju moramo spremljati in jih podpirati s prav posebno skrbjo. Predsedstvo je zadolženo, da določi enega izmed svojih članov, da prevzame konkretno odgovornost za spremljanje nastajajočih bratstev.

Zagotoviti moramo, da bo za vsako novo nastajajoče bratstvo skrbelo eno izmed že konstituiranih bratstev. Doslej v tej smeri žal nismo zaznali dovolj rahločutne pripravljenosti mnogih narodnih bratstev. Močno prosimo, da se vsa narodna bratstva z velikodušnostjo, pripravljenostjo in čutom odgovornosti odzovejo na to tako bistveno zahtevo.

Proučili bomo tudi možnost za ustanovitev posebnega sklada za pomoč najrevnejšim narodnim bratstvom v nastajanju.

Teme, na katere so se osredotočili kapitulariji, niso nove. Če pregledamo zaključke prejšnjih dveh kapituljev, bomo dobili potrditev, da je temu tako. Zato je prav, da ob tej priliki vsak član FSR in vsi sveti na vseh ravneh ponovno vzamejo v roke zaključke prejšnjih dveh kapituljev in jih primerjajo s sedanjimi.

Kapitelj se je ukvarjal z istimi temami, jih argumentiral z istimi utemeljitvami, ker je očitno ugotovil, da prejšnji zaključki niso bili uresničeni v zadostni meri na ravni celotnega FSR, in ker se

zaveda, da nikakor ne smemo menjati prioritete, dokler ne bodo predhodne v roku izvedene in dokler zaželenih sprememb ne bodo dosežene.

Zaključki kažejo, da FSR na najvišjem nivoju hoče sestopiti iz občin in akademskih razprav ter vstopiti na področje konkretnih, pogumnih dejanj in pričevanja. Ne zadošča več samo izrekanje se za vzvišene, plemenite in pravične cilje, ki so tako in tako že temelj našega načina življenja, našega Vodila in Generalnih konstitucij. Enkrat je končno potrebno že zastavljene cilje ponovno priklicati v spomin, se nanje osredotočiti in preveriti njihovo praktično delovanje.

Predsedstvo,

- pozorno spoznava in sprejema vse pobude in priporočila Kapitlja in si prizadeva, kolikor je v njegovi pristojnosti, da jih bo izvršilo po svojih najboljših močeh.
- oblikuje naslednja opažanja in priporočila za vsa bratstva FSR na svetu:

1. Zaključki kapitlja so obvezni za Predsedstvo, vendar tudi, morda še bolj, za vsa bratstva po svetu, na vseh ravneh in za vsakega posameznega člana FSR. Postati morajo torej cilj neprestanega in pozornega sprejemanja vseh, da se bo tako FSR lahko stvarno posvetil njihovi uresničitvi z vsemi razpoložljivimi sredstvi. Zato priporočamo vsem ravnom, da storijo vse potrebno, da bi prepoznavali, izvrševali in preverjali uresničitev vseh ciljev, ki jih postavlja kapitelj.
2. Bolj silovito kot kdajkoli doslej moramo povečati napor za poglobitev in prisvojitev frančiškove identitete skladno s smernicami kapitlja in *Priročnikom za vzgojo*.
3. Obveza truditi se za uresničitev skupnosti »biti« in »delovati« kot frančiškova družina se mora krepiti in FSR mora postati vsem prepoznaven dejavnik.
4. Osnovno je, da se mednarodni svetovalci polno zavedajo svoje res bistvene vloge in se čutijo odgovorne ne samo napram lastnemu narodnemu bratstvu in mednarodnemu predsedstvu, ampak tudi Frančiškovega svetnemu redu v celoti.

Na praznik Lurške Matere Božje 2009

Prevedel: Stanko Šorli

Spoznavamo brate in sestre Frančiškovega tretjega reda

Jožica in Andrej Drole FSR

Andrej in Jožica sta rodna brata in sestra, doma iz župnije Ljubljana Bežigrad. V lanskem novembru, na predvečer godu naše zavetnice sv. Elizabete Ogrske, sta po letu priprave in letu noviciata naredila zaobljube v FSR. Tako sta pomladila Mladi rod in postala del velike Frančiškove družine. Z njima smo se veselili p. Mari, ki je naš duhovni asistent, starši, prijatelji in bratstvo Mladi rod. Pridružili so se nam še bratje in sestre iz KB Šiška. Tako je bil to praznik vseh, ki po zgledu sv. Frančiška skupaj hodimo za Jezusom. Kratko novico o tem dogodku smo lahko prebrali že v prejšnji številki BF, zdaj pa smo ju povabili, da nam predstavita pot, ki ju je pripeljala do tega koraka.

Draga prijatelja, bi najprej povedala nekaj o sebi?

Br. Andrej: Zaposlen sem kot elektromehaničar, rad se ukvarjam z računalnikom, rad hodim v naravo in rad sem tudi v družbi prijateljev. Rad imam sv. Frančiška in zelo rad postavljam jaslice. Težko je govoriti o sebi.

S. Jožica: Andreja zelo zanima vremenoslovje oziroma vse, kar je povezano z naravo. Zelo natančno vse proučuje. Rad tudi hodi v hribe.

Br. Andrej: Jožica pa je bolj duhovno bitje. Vsako jutro posveti 15 minut Bogu in moli. Je mirna, občutljiva ... Rada se ukvarja z rožami, rada kuha, gre na sprehod. Zelo rada ima otroke.

S. Jožica: V zadnjem času imam posebno izkušnjo z invalidi. Sem tudi sama med njimi. Ta skupina mi pomaga, da svojo bolezen lažje sprejemam. Morda je zdaj, po zaobljubah, breme boleznih nekoliko lažje. Več milosti sem prejela.

Andrej, ti si prvi začutil, da bi FSR lahko bila tudi tvoja pot. Kako je že bilo?

Br. Andrej: Res je! Slišal sem za tretji red sv. Frančiška. Nekaj časa sem razmišljal o tem. Bil sem že v Assisiju in tudi na duhovnih vajah z brati kapucini. In sem čutil, da bi bilo dobro imeti nekaj za duhovno kondicijo. Potem sem stopil do našega župnika, ki me je poslal k p. Mariju. On pa me je napotil k Metodu, ki je bil takrat predsednik KB Mladi rod. In tako se je začelo.

Zavedati se moramo, da drug drugemu prinašamo veselje!

Jožica, si ti imela svojo pot ali te je nagovorila Andrejeva poteza?

S. Jožica: Tudi jaz sem pri sebi razmišljala, katera izmed skupin mi je najbližja. Andrejeva pobuda pa je bila tista, ki me je »premaknila«.

Kakšna pa je bila priprava, ki vaju je pripeljala do dne, ko sta pred Bogom in Cerkvijo izrekla svojo zaobljubo?

S. Jožica: Priprava sama je bila zelo poglodbena. Čas smo preživeli v spoznavanju sv. Frančiška in njegovega Vodila.

Kaj vama pomeni bratstvo oz. pripadnost veliki družini Frančiškovihi bratov in sester?

S. Jožica: Meni osebno pomeni FSR podporo v vsakdanjem življenju.

Br. Andrej: Zdaj, ko sem zavezan, vem, da pripadam! Veš, da tudi drugi molijo zate, tako kot ti zanje. To je globoka duhovna povezanost. Tudi če kdaj nimamo srečanja ali pa kdaj sam ne morem priti zaradi bolezni ali obveznosti, čutim, da je tukaj »nekaj več«, da je Duh, je poslanstvo!

Smo v letu mladih in tudi vidva sta mlada! Zakaj sta se odločila za to pot, ko pa vemo, da se danes mladi tako bojijo vsakršne zavezanosti, obljube, odločitve?

Br. Andrej: Mislim, da obljubo lahko izpolniš le, če jo vzameš zares! Zavežeš se, da boš živel v Frančiškovem duhu, in v tem duhu tudi deluješ. To pa se bo kazalo navzven v tvojem življenju in boš s svojim zgledom lahko koga tudi nagovoril.

Kje v konkretnem življenju pa čutita, da lahko živita svojo zaobljubo, da bosta živela po evangeliju po zgledu sv. Frančiška?

Br. Andrej: Rekel bi, da je uboštvo temelj! Tako živiš po Božjih pravilih, si »v Bogu«. Živiš skromno in ne zapravljaš za stvari, ki jih ne potrebuješ. Čistost razumem kot zvestobo: zvestoba partnerju, ideji, zaobljubi, bratstvu ... Tudi pokorščino razumem v Frančiškovem duhu: v službi neko nalogo sprejmeš z nasmehom, čeprav ti je morda dana z neko nejevoljo. Tako »amortiziraš« nabrano jezo in si že naredil korak k lepšemu svetu. Vsaka velika stvar se začne z majhnimi koraki!

S. Jožica: Tudi jaz mislim, da se iz ljubeznijo do bližnjega v vsakdanjem življenju najbolj izkažem, da res živim po evangeliju.

Kako pa starši sprejemajo to vajino odločitev glede na to, da nista »tretjerednika«? Gotovo je za starše nekaj velikega, ko njihov otrok naredi življenjsko odločitev in tudi stoji za tem z vsem srcem.

S. Jožica: Res je! Starši in tudi brat so naju ves čas spremljali in naju podpirali. Z veseljem so doživljali to slovesnost in so bili ponosni! To je bil res velik praznik za celo družino. Tudi jaz velikokrat podoživljam tisti dan in se ga spominjam.

Br. Andrej: Pametno bi bilo, ko bi vsako leto praznovali obletnico zaobljub, saj vedno dobiš še kakšno novo spoznanje. In smo spet bogatejši! To je tudi razlog za veselje!

Kaj bi rada povedala vsem, ki smo že Frančiškovi, pa morda v njih ni več toliko navdušenja in se včasih prikrade naveličanost? Kako bi poživili našo poklicanost?

S. Jožica: Zelo pomembna so naša srečanja, saj ob tem duhovno rastemo. Zavedati se moramo, da drug drugemu prinašamo veselje! Prav je, da se vračamo k našemu izviru – sv. Frančišku. Zelo me navdušuje njegova preprostost, ljubezen do vseh ljudi, do narave.

Najvažnejše se mi zdi, da smo drug drugemu dar, da nam je vse podarjeno.

Br. Andrej: Najvažnejše se mi zdi, da se zavedamo, da smo drug drugemu dar, da nam je vse podarjeno. Ko nam bo to prišlo v zavest, nam ne bo težko hoditi na skupino in si bomo tudi imeli kaj povedati.

Draga Jožica in Andrej! Tudi vidva sta dar celotni Frančiškovi družini. Bog daj, da bosta vajina svežina in navdušenje obrodila obilen sad. Naj vaju Bog ohrani zvesta na začeti poti in vama podari milosti, ki jih potrebujeta za življenje.

Pogovarjala sva se Mateja in Metod Trajbarič FSR

KB FSR na Vidmu pri Ptuj

Kot vzhajajoče jutranje sonce – tako se počasi oblikuje in nastaja KB FSR sv. Vida pri Ptuj.

Po približno letu dni postulata je bila nedelja 19. oktobra 2008 nekakšna prelomnica za 15 članov, ki so s svojo pristopno izjavo potrdili željo živeti po zgledu in čim bližje svojima vzornikoma sv. Frančišku in sv. Klari. To je bil dan, ko so začeli s poglobljenim razmišljanjem o življenju umbrijskega ubožca, ki je s svojim načinom sprejemanja življenja in s svojim načinom izkazovanja ljubezni globoko zaznamoval svet okrog sebe. Člani FSR se tudi sami želijo dati na razpolago Gospodu, živeti evangelij v majhnih in preprostih stvareh, v uboštvo, a ne siromaštvu, biti blizu tistim, ki jih potrebujejo, biti sonce, biti luč svojim bratom in sestram. Da svoje poslanstvo sprejemajo resno in odgovorno, je dokazoval rahel strah in dvom, kako bodo vse to zmogli, uspeli osvojiti določeno znanje, pravilno razumeti Vodila, Konstitucije in druge cerkvene dokumente.

Da je pred njimi leto oblikovanja, leto priprav, spoznavanja življenja in likov sv. Frančiška in sv. Klare in seveda prizadevanja živeti evangeljsko življenje po Vodilu FSR, je poudarila tudi s. Andreja Štunf v svojem

nagovoru ob sprejemu kandidatov v enoletni noviciat.

Krajevno bratstvo FSR se dobiva na svojih srečanjih vsako tretjo nedeljo v mesecu ob duhovni asistenci p. Tarzicija Kolenka in ob prisotnosti ostalih patrov in brata, ki delujejo v župniji sv. Vida.

Ni pomembno, kdo si ali od kod prihajaš, niti mladost, še manj starost, pomembno je, da slišiš ponižni klic sv. Frančiška, ki te vabi, se pridružiš, se dovoliš oblikovati in gnesti, kajti dober kruh se peče iz dobro pregnetenega testa.

Metka Hliš

105-letnica Veronike Petek iz Dornave pri Ptuj

Ste že slišali, kako prepeva 105-letnica? Ste že videli iskriče oči sestre FSR, ki na svoj 105. rojstni dan prejme Jezusa v evharistiji in pobožno sodeluje pri sv. maši? Verjetno ne. Nekateri pa smo to videli in doživeli in zato pričujemo.

Na svečnico, 2. februarja leta Gospodovega 1904, je bila rojena Veronika Petek v Slomih pri Polenšaku v Slovenskih Goricah. Ni bila študirana in ne bogata razen v dobrih delih. Sebe in svojo družino je preživljala kot kuharica. Pravi, da je kuhala skoraj na vseh gostijah na Polenšaku, kjer je živela v vasi Brezovci do leta 1970, nato pa se je preselila k vnukinji Nežki v Dornavo. Zdaj ko potrebuje pomoč in nego, zanjo vzorno skrbi. Lepo je videti starega človeka, ki sije, ker je obdan z ljubečimi ljudmi. Seveda so težave, kako jih pri teh letih ne bi bilo. Vendar, ljubezen je iznajdljiva ... Pred nekaj dnevi je popestovala tudi svojega drugega prapravnuka. Kar ni ga hotela spustiti iz rok, tako ga je bila vesela. Vesela je pogostih obiskov predsednice Frančiškove družine iz Dornave, ki ji poroča o vsem, kar se dogaja v krajevnem bratstvu. Vsakokrat naroči pozdrave za brate in sestre in zagotovi molitev. Z župnijo in posebej s FD je še vedno tesno povezana, čeprav se srečanj ne more več udeleževati. Prej pa je bila skoraj vsaj dan pri sv. maši, bila je bralka

beril, predmolilka rožnega venca do svojega 95. leta, cerkvena pevka. Na romanjih ni bilo moč zgrešiti glasu Petkove mame.

Morda je Petkova Veronika kdaj prej prebrala 27. člen Konstitucij FSR, v katerem piše: »Bratje in sestre ... naj se učijo sprejemati bolezen in vedno večje težave in naj dajejo svojemu življenju globlji smisel s postopno odpovedjo in usmeritvijo v obljubljeni dežel.« Morda ga pa ni, vendar natanko to daje smisel njenim dnevom, saj pravi: »Molim za vse. Na radiu Ognjišče poslušam mašo, pa rožni venec in nič drugega.«

V nedeljo, 1. februarja 2009, so ji župnik p. Emil Križan in duhovni asistent KB v Dornavi p. Jože Osvald, predsednica FD s. Marija Stiene in še nekaj faranov podarili največ: zbrali so se pri njej ob daritvi sv. maše. V sobici se je razlegalo petje in slavljenka je prepevala tako kot vsi prisotni. Vse pesmi zna na pamet in nobene kitice se ne sme izpustiti. Povedala je, da se že veseli prvega petka, ko ji bo g. župnik spet prinesel sv. obhajilo, moč slabotnih. Kot je povedal p. Emil v nagovoru: »Ljudje v starosti potrebujejo ljudi, ki imajo pogum, da ostanejo z njimi. Navzočnost je največja akcija, to je akcija ljubezni. Zahvala domačim, ki vztrajate ob babici.«

In še: »Včasih je težko izgovoriti besede v očenašu: Zgodi se Tvoja volja. Tudi z vami naj se zgodi Božja volja. Ta je najbolj prava in za vas najboljša. Ne bom vam želel še 106., pa 107. leto in tako naprej, ampak naj vas Bog poživlja v dnevih, ki vam jih je namenil.«

Prošnja za molitev

Hvaljen Jezus!

Na svetu je veliko hudega. Ko slišimo o lakoti in o umirajočih otrocih, splavljenih in zlorabljenih otrocih ter mladini, ki se utaplja v mamilih, prostituciji, kriminalu, nam je težko.

Sama si rečem, da ne morem vseh teh otrok vzeti v svoje naročje in jih varovati pred tistimi, ki jim delajo hudo. Lahko pa jih položim v naročje Brezmadežne Marije, ki je naša Mati, in jo prosim, da izprosi milost, da ti otroci in mladi odpustijo vsem za vse hudo.

Če tudi vi čutite potrebo, da pomagamo tem otrokom, vas prosim, da molite z mano to molitev, ki vam jo predlagam. Več ko nas bo molilo, bolj bodo otroci obvarovani in prejeli bodo milost, da bodo odpustili tistim, ki jih ranijo.

Njihova srca ne bodo prepojena z grenko-bo, ampak bodo kakor Jezus na križu odpuščali. In tako se bo širilo Božje kraljestvo, ki je ljubezen, usmiljenje in odpuščanje.

Otroci so naša prihodnost.

s. Marija FSR

**Bodimo molitvena straža našim
otrokom in otrokom vsega sveta**

*Sveta mati Marija,
v tvoje brezmadežno naročje je Bog
položil svojega edinorojenega Sina
Jezusa Kristusa,
mi pa polagamo v tvoje naročje
svoje otroke in otroke vsega sveta,
ker ti zaupamo in se k tebi zatekamo.
Amen.*

Duhovne vaje za Frančiškove otroke mariborske regije

Kančevci, 9. – 11.1. 2009

V petek, 9. januarja 2009, smo se zbrali v Kančevcih, kjer so bile letošnje duhovne vaje za Frančiškove otroke iz štajerske regije. Zbrali smo se v predverju, od koder smo se odpravili v sobe, nato pa na večerjo. Moram povedati, da je bila hrana vsak dan odlična. Po večerji pa smo animatorji odigrali prvi del igrice Zvezdica Zaspanka. Mislim, da je bila otrokom všeč. Predvsem mlajšim. Zvečer pa smo se odpravili še na nočni sprehod in opazovali zvezde. Čeprav je bil sprehod dolg in je bilo že pozno, so otroci imeli še polno energije. Umirjali smo jih s pomočjo pravljic. Posebno mi je ostala v spominu pravljica o ogenjčku. Govorila je o tem, kako je majhen ogenjček taval po svetu. In pri zadnji strani zgodbe so že vsi otroci spali ...

Animatorji smo se še okrepčali s palačinkami, se malo pogovorili in načrtovali prihodnje dejavnosti, potem pa se počasi tudi odpravili v vodoravni položaj.

Naslednji dan je bila budnica malo kasneje, tako da smo se lahko vsi naspali. Takoj po zajtrku smo predstavili drugi del Zvezdice Zaspanke z

dobro odigranim Ceferinom (Bravo, p. Janez!). Otroke smo razdelili v dve skupini – starejši in mlajši. Starejši so se pogovarjali in analizirali drugi del igrice. Z mlajšimi pa smo se malo igrali, malo peli, malo risali, malo pogovarjali in se skratka »meli fajn«. Imeli pa smo tudi delavnice. Delali smo obeske iz fimo mase, ki se ponoči sveti. Otrokom je bila zelo všeč delavnica z blazini-

cam, kjer so na bele blazinice narisali motive, slike ali pa celo kaj napisali. Zvečer, ko se je barva posušila, smo jih napolnili s peno in zašili. Imeli smo še delavnico okraševanja keksov, ki smo jih po večerji pojedli. Delali pa smo tudi lutke za na prst. Sove, leve, celo kite ... Ogledali smo si krajši prispevek o galaksijah in o vesolju nasploh, s svojo razlago pa nam je vesolje še bolj približal p. Andrej. Pred sveto mašo smo se odpravili ven, kjer smo se razdelili v skupine. Vsaka skupina je morala v naravi najti določene stvari. Te smo kasneje predstavili. Nekateri smo našli pravo kokošje jajce ... Drugi so našli ptičje perje in kosti ... Tudi smeti ni manjkalo ... Zvečer pa smo imeli skoraj čisto pravi kino z velikim platnom in projektorjem. Ogledali smo si animiran film, ki je govoril o čebelah in o tem, kako so si priborile pravico, da so jim ljudje vrnili ves med, a jih to ni osrečilo ... Ko so otroci zaspali, smo imeli animatorji še refleksijo dneva in načrtovanje ob čipsu in smokijih, nato pa smo se tudi mi odpravili spat.

V nedeljo je bila budnica bolj zgodaj. Budili smo z zelo glasnimi zvonci, tako da so bili vsi takoj budni ☺. Ta dan smo odigrali kar dva dela Zvezdice Zaspanke. Drugi del so si z nami

ogledali tudi starši, ki so imeli pred tem skupno srečanje s p. Andrejem. Mi pa smo medtem pripravili vse potrebno za sklepno sveto mašo, ki je bila prav slovesna. Po kosilu smo še vse pospravili in se nato počasi odpravili domov ...

Bilo je kar naporno, vendar zelo prijetno in navdušujoče!

Uroš Jevšek, animator FO Kamnica

Duhovne vaje za Frančiškove otroke ljubljanske regije

Cerknica, 9.–11. 1. 2009

Drugi vikend v januarju, od 9. do 11. januarja 2009, so bile v Cerknici duhovne vaje za Frančiškove otroke iz ljubljanske regije. Bilo nas je okoli 30 iz Bežigrada, Sostrega in Šiške.

Letošnja tema je bila priljubljena pravljica Zvezdica Zaspanka in vse, kar smo počeli, je

bilo povezano z njo, njenimi prijatelji, dejanji ... Animatorji so nam vsak dan zaigrali nekaj odlomkov in mislim, da smo ob njihovi igri uživali prav vsi. V petek zvečer nas je obiskal pravi zvezdogled in nam s pomočjo svojih dveh teleskopov od bliže pokazal zvezdno nebo. Potem ko nam je povedal nekaj o glavnih zvezdah in ozvezdijih, smo videli Zaspanko, njene prijateljice in botra Mesca, kakršni so bili pred nekaj sto leti. Svetloba sicer prepotuje več sto metrov na sekundo, vendar potrebuje toliko časa, da pride do Zemlje.

Po uprizoritvi vsakega odlomka smo se pogovorili o Zaspankinih dejanjih in vrednotah oseb, ki so nastopale v tem prizoru. Izdelovali smo tudi rakete, da bi ji pomagali nazaj na nebo, blazine, na katerih se je lahko, dokler je bila na Zemlji, dodobra odpočila, nebesna telesa iz fimo mase, da se je počutila bolj domače, in na koncu še piškote, da smo se vsi lahko malo posladkali. V soboto popoldne smo se podali proti Slivnici. Šli smo iskat lučko za Zaspanko in nekje v grmovju smo poleg lučke našli še majhne jaslice. Lučka nas je pripeljala do Jezuščka, tako kot je zvezda do Jezusa pripeljala tri modre. Na vrhu smo se še posladkali, potem pa veseli odkorakali v dolino. Na Slivnici nismo našli nobene čarovnice, vendar nas je zvečer obiskal čarovnik Lenart, ki ni prav nič zaostajal za njimi. Navdušil nas je s svojo spretnostjo in še dolgo smo se vsi spraševali, kako je vse to izvedel. Pred večerjo smo imeli še sveto mašo, potem pa smo si ogledali risanko Za živo mejo. Zmolili smo še večerno molitev in sladko zaspali

Nedelja je bila vsa v znamenju vrnitve domov. Vsaka skupina je pripravila svoj del maše in tako smo vsi aktivno sodelovali. Izrekli smo tudi obljube Frančiškovih otrok in s tem obljubili, da bomo eno leto sledili zgledu sv. Frančiška in sv. Klare. Po kosilu smo se počasi odpravili domov, nekateri pa so lep dan izkoristili za izlet na bližnje Cerkniško jezero ali njegovo okolico.

Vsi smo se cel vikend trudili, da bi bili s svojo prijaznostjo, dobroto in pripravljenostjo pomagati prijateljem vsaj malo podobni zvezdici Zaspanki in da bi tudi mi nekomu popolnoma spremenili življenje, ko bi v prsih spet začutil bitje srca namesto hladnega kamna.

Jerneja Kocutar

Duhovne vaje za Frančiškove otroke koprške regije

Vipavski križ, 16.–18. 1. 2009

Tudi letos smo se Frančiškovi iz Vipavskega Križa zbrali na tridnevni duhovni vaji, ki smo jih tako kot vsako leto namenili pripravi na obljube. Naslov letošnjih duhovnih vaj je bila Zvezda vodnica, skozi program pa nas je spremljala Zvezdica Zaspanka s svojimi prijatelji.

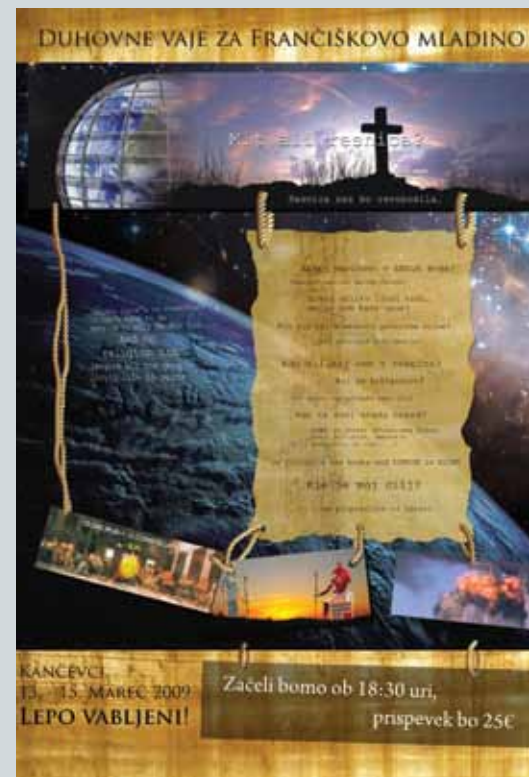
V petek pozno popoldne smo se vsi nasmejanih in radovednih obrazov zbrali pred župniščem, kjer se počutimo že kot doma. Prihod v prostor z našimi animatorji, pestre igre

in nasmejeni obrazi so vzdušje samo še dodatno popestrili. Takoj smo se razdelili v skupine in počasi začeli s programom. Vsak dan smo si lahko ogledali dramatizacijo Zvezdice Zaspanke in se po njej skupaj z bratom Vladom veliko pogovarjali, pisali in risali. Skupaj smo naredili načrt, za kaj vse se bomo v času duhovnih vaj in tudi potem, ko bomo doma, trudili, katere vrednote bomo razvijali, katere opuščali, kako smo drug z drugim lahko prijatelji in predvsem kako smo lahko prijatelji z ljudmi, ki jih srečamo v vsakdanjem življenju, na ulici ... Najbolj všeč sta nam bila Zvezdica Zaspanka in Ceferin. Zadnji dan smo znali že odlično odigrati njuni vloge in ju tudi ovrednotiti. Izdelali smo veliko izdelkov kot npr. zapestnice s svojim imenom, porisali smo si nogavice, izdelali svoje lovilce sanj ... Ti so največ časa vzeli našim animatorjem. Vsak dan nas je spremljala tudi pesem in skupaj smo na sprehodih odkrivali lepoto narave ter se učili odnosa in odgovornosti do stvarstva. Igrali smo družabne igre, kot je med dvema ognjema, in ekipi otrok je skoraj uspelo premagati ekipo animatorjev. Posebno doživetje je bilo za vsakega od nas srečanje z Jezusom v samostanski kapeli, ko smo lahko tudi sami oblikovali bogoslužje s petjem in uvodi. Sobota zvečer je bila za vse otroke veliko pričakovanje. Po večerji so se hitro umili, zlezli v spalke in nestrpnost pričakovali risani film Muhce osvajajo luno.

Pred nami je bil še zadnji in najpomembnejši dan, saj smo takrat skupaj odkrivali bistvo obljube in jo tudi dali pri sveti maši, s katero se je tabor počasi tudi končal.

Lara Bizjak

Duhovne vaje Frančiškove mladine

- Si framaš ali te zanima Frančiškova duhovnost?
- Si mlad in se želiš družiti z drugimi mladimi?
- Bi se rad v postu tudi duhovno pripravil na Veliko noč?
- Bi rad preživel en res super vikend?

Če so odgovori pritrdilni, si kar rezerviraj vikend od 13. do 15. marca in pojdi z nami v Kančevce, gotovo ti ne bo žal ...

Za dodatne informacije in prijave piši Kristini na mail: kristina.vrcon@gmail.com ali pa pokliči 031 298 838!

(Edini pogoj je, da si vsaj prvi letnik srednje šole, pohiti, število mest je omejeno.)

Frančišek na obisku pri študentkah

Študentskega doma sv. Elizabete v Mariboru

Bil je lep sončen dan, ko se je sv. Frančišek veselo odpravil na potep.

Tokrat je želel obiskati Študentski dom sv. Elizabete v Mariboru, ki je ena izmed podenot študentskih domov zavoda Antona Martina Slomška in ga vodijo šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja.

Frančišek je vedel, da mora v križišču blizu gledališča poiskati veliko zeleno hišo, natančneje Strossmayerjevo 17, v kateri v prvem nadstropju živijo sestre, v drugem pa kar 41 študentk in s. Tina, ki je v tem letu odgovorna zanje. A Frančišek je bil še vedno malce negotov in bal se je prvega srečanja s študentkami. Zato si je polglasno začel prepevati neko staro otroško pesem, ki ga je vedno znova napolnila z veseljem, predvsem pa s hvaležnostjo, ki premaga strah. Tako se je, ne da bi še sam vedel kdaj, znašel pred vrati študentskega doma.

Pozvonil je in upal, da bodo študentke doma, saj si je zelo želel srečati prav z vsako izmed njih. In res, dve študentki in s. Tina so Frančiška z veseljem sprejele. V pritličju so si najprej ogledali pisarno, kjer študentke največkrat urejajo tiste uradne pisarniške zadeve, kot je npr. vpis v študentski dom ob začetku študijskega leta. Sledil je ogled sobe za goste in potem dvorane

za priložnostna srečanja. Vendar pa je srce Študentskega doma sv. Elizabete v drugem nadstropju samostana, zato so se kaj kmalu odpravili v gornje prostore. Tu je za bivanje študentk na razpolago 20 sob, od tega 3 enoposteljne, 4 triposteljne in 13 dvoposteljnih.

Sv. Frančišek se je zelo razveselil ustvarjalnosti mladih študentk, ki so svoje sobe res napolnile z domačnostjo, in nič ni imel proti, ko so ga študentke prijazno povabile medse na kodelico toplega čaja.

Takrat je tudi izvedel, da so njihovi študiji zelo različni: pravo, razredni pouk, medicina, ekonomija, teologija, arhitektura ...

Vsaka izmed njih pa ima priložnost, da se v študentskem domu vse leto udeležuje raznih skupnih večerov, ki so namenjeni predvsem druženju, ustvarjanju, razvedrilu, pogovorom in osebnostni rasti. Na razpolago je tudi hišna kapela, ob sredah pa čas, ko se mladi radi udeležijo študentske maše na centru Sinaj.

Ko je tako sv. Frančišek končal z ogledi sob in prijetnim klepetom ob čaju, so ga študentke povabile še v skupno sobo, kjer so letos že imele misijonski in filmski večer, pa tudi nekaj lepih pogovorov in ustvarjalno delavnico jaslic. Skratka skupna soba je bila in bo dragocen kraj skupnih srečanj.

Ker pa je Frančišek medtem v kotu zagledal kitaro, je predlagal, da pred njegovim odhodom še kakšno zapojejo. Pesem je v skupno sobo pritegnila še nekaj tistih deklet, ki so bile medtem v sosednji računalniški sobici in skupaj so zapeli:

Res je prijetno, kadar v srcu čutiš, srečo, veselje, tiho pesem stvarstva ...

Hvaljen bodi, moj Gospod in Bog, tudi vsi mi smo delo tvojih rok ...

Vse to je dar, neizmerni dar ljubezni, vse to je dar, neizmerni dar ljubezni.

Frančišek je bil vesel, da se je lahko na kratko oglasil v Študentskem domu sv. Elizabete in prisluhnil utripu tamkajšnjih študentk. Vsem vam, ki bi radi o študentskem domu izvedeli še kakšno zanimivost več, pa predlaga ogled naslednje spletne strani:

<http://studentski-domovi.slomskov-zavod.si/>

Mir in vse dobro!

s. Tina Dajčar ŠŠFKK

Vabilo v Assisi

Šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja vabimo na peš romanje v Assisi po novi romarski poti Assisiana. Romanje z naslovom: »To hočem, to iščem, to srčno želim storiti,« je namenjeno mladim od 18. do 30. leta in bo trajalo od 1. do 14. avgusta 2009.

Voditelji: s. Polonca Majcenovič in s. Urša Marinčič ter kapucin br. Jurij Štravs. Podrobnosti in prijave do konca aprila oz. čim prej na 031 463 164.

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi: Upanje pa ne osramoti! Na uredništvo je prispelo 15 pravih odgovorov. Izžrebani so bili naslednji nagrajenci: 1. nagrada: Mojca Modrijan, Raskovec 35, SI-1360 Vrhnika; 2. nagrada: Urša Dimnik, Cesta v kostanj 27c, SI-1000 Ljubljana; 3. nagrada: Anja Kukar, Zadružniška 5, SI-1234 Mengeš. Čestitamo!

Nagradna številčnica

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in jih pripišite k številkam. Črke nato prenesite v lik tako, da vsaka številka vedno pomeni isto črko. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah dobili nek dogodek iz življenja sv. Frančiška Asiškega.

1 2 3 4 5 6 7 = drevu škodljiva rastlina z zimzelenimi listi,

8 9 10 11 12 13 = z drevjem strnjeno porasel svet, pomanjševalno (tudi začetek naslova slovenske narodne pesmi »... je že zelen«),

14 15 16 17 = del rastline, značilen po lepi obliki in barvi,

18 19 20 = kar je navadno brez reda združeno v obliko polkrogle (npr. pesek, smeti),

21 22 = začetnici imen slovenskega pisatelja Finžgarja.

12	10	4	5	19	1	16
10	7	12	11	9	1	9
8	6	5	16	22	15	16
17	12	21	2	6	7	13
12	3	16	18	20	9	4
5	19	1	12	4	8	9
1	6	15	14	6		

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška do 10. aprila 2009.

Tokratne nagrade so:

1. Frančikove podobe
2. Frančiškan p. Marijan Valenčak
3. 3 kompleti razglednic Sončna pesem

Sestavila ga. Frančiška Pavlič

Daj in boš bogatejši: moralnost denarja

Bolje je dajati, kakor prejemati. Ni pa lahko biti velikodušen takrat, ko recesija naskoči denarnico in morda vzame delo. Vendar pa sta ljubezen in človekoljubje bistvena za uspešno družbo in bi ju morali spodbujati tudi v času krize.

Seminar »Človekoljubje in človekove pravice: ustvarjanje prostora za karitas v civilni družbi« je skušal pokazati, kako pomemben je razcvet človekoljubja in človekovih pravic v družbi, ko ustvarja prostor za karitas, za posamezna dela ljubezni, da bi vsak lahko uspeval.

Najbolj zavzeto je karitativno darovanje brnil profesor Arthur C. Brooks, ki je bil nedavno izvoljen za predsednika American Enterprise Institute. Avtor številnih knjig o človekoljubju je pojasnil, da do pred nekaj leti ne bi nikdar verjel v človekoljubno filozofijo Johna D. Rockefellerja, slovitega ameriškega milijarderja 20. stoletja, ki je bil prepričan, da bo s tem, če bo daroval

svoje bogastvo, postal bolj bogat in da bi mu Bog njegov denar odvzel, če bi nehal darovati.

»Nisem mu verjel, ker sem ekonomist,« se je pošalil. »Kot takšen sem se naučil, da je najprej treba imeti denar, da bi ga potem lahko dal. Ne gre tako, da bi najprej dal in potem dobil – biti mora obratno.«

Brooks je bil tako prepričan, da ima prav, da je štiri leta skušal dokazati, da se je Rockefeller motil. Vodil je raziskavo na 30.000 družinah v ZDA. Podatki, do katerih je prišel, so samo potrdili Rockefellerjevo filozofijo, ki jo deli mnogo drugih podjetnikov: kdor je uresničeval dobrodelnost, je bil nazadnje bolj bogat.

Potreboval je prijatelja psihologa, da bi mu pojasnil, zakaj je tako. Ta ga je spomnil, da je skrivnost v sreči. Njegov prijatelj je odkril, da ljudje takrat, kadar dajejo, postanejo srečnejši, ko pa so srečnejši, postanejo bolj bogatejši. To odkritje je spremenilo Brooksovo življenje. Sedaj ve, da imajo ljudje potrebo dajati kakor tudi sprejemati in verjame, da bi morali ustanovam, ki ustvarjajo povezave med tistim, ki daje, in tistim, ki prejema, kot je denimo Cerkev, pomagati in jih opogumljati.

P. Robert Sirico, predsednik Acton Instituta, je poudaril, da spodbudo in pomoč lahko dosežemo samo v razmerah ekonomske svobode, skupaj s to svobodo pa obstaja odgovornost za služenje Bogu in bližnjemu v vsakem trenutku. »Sistem, ki spodbuja podjetniški poklic,« je dejal, »bi moral spodbujati tudi združenja prostovoljcev.«

ZDA so na prvem mestu, kar zadeva osebna karitativna dejanja, kar pojasnjuje, zakaj je država tako uspevajoča. Veliko govornikov je opozorilo, da so ameriški državljani preteklo leto podarili 300 milijard dolarjev, kar je več kot celoten dohodek Švedske, Danske ali Norveške. Mary Ann Glendon, ameriška veleposlanica pri Svetem sedežu, pravi, da so to velikodušnost omogočili družbe-

ni in zasebni napor, nenazadnje pa tudi pobuda predsednika Busha, da bo podprl ustanove, ki slonijo na veri.

Ambasadorka je želela gostiti konferenco v spomin 60-letnice Splošne deklaracije človekovih pravic in je omenila, kako je Združenim državam uspelo prepričati odgovorne, naj upoštevajo prostor za karitas v civilni družbi, ne da bi zmanjšali zasebno pobudo ali dali preveč moči državi. Sovjetska zveza pa je hotela državo narediti za prvega poroka vseh socialnih in ekonomskih pravic.

Kardinal Paul Josef Cordes, predsednik papeškega sveta Cor Unum, se je v svojem sporočilu skliceval na okrožnico Benedikta XVI. Bog je ljubezen. Papež pravi, da je karitas vedno vedno potrebna, tudi v najbolj pravični družbi, tisto pa, kar prosimo, je najprej svetost. »Karitativnost nas ne naredi svetih,« je dejal kardinal Cordes, »ampak nas svetost naredi v resnici karitativne.«

Edward Pentin

Ob 60-letnici Splošne deklaracije človekovih pravic

Splošna deklaracija človekovih pravic (1948) je v zgodovini človeškega sobivanja znamenit dogodek in pomemben izraz splošne pravne civiliziranosti, ki temelji na človekovem dostojanstvu in je usmerjen k miru. Delegacija Svetega sedeža popolnoma podpira odločitev Sveta za človekove pravice, da na poseben način obhaja 60-letnico te izjave. Po grozotah 2. svetovne vojne je izjava slovesno potrdila najvišjo vrednost dostojanstva vsakega človeka in vsakega naroda brez razlikovanja, ki bi temeljilo na spolu, socialnem položaju, etnični pripadnosti, kulturi ali političnih, verskih in filozofskih prepričanjih.

S tem dokumentom je bilo človekovo dostojanstvo končno priznано kot bistvena vrednota, na kateri sloni pristno miroljubna in trajnostna mednarodna ureditev. Splošna deklaracija

človekovih pravic razglša: »Vsi ljudje se rodijo svobodni in imajo enako dostojanstvo in enake pravice. Obdarjeni so z razumom in vestjo in bi morali ravnati drug z drugim kakor bratje.« Sveti sedež obhaja 60-letnico izjave najprej s sklicevanjem na velik pomen edinosti, solidarnosti in odgovornosti, ki je spodbudil Združene narode, da so razglasili splošne človekove pravice kot odgovor vsem posameznikom in narodom, ki jim kršijo njihovo dostojanstvo. Ta naloga nas izživja še danes. Organiziral je prireditve, vzgojne programe in programe pomoči v svetu, zlasti za otroke, ženske in ranljive skupine, kajti Bog nam, kot je dejal papež Benedikt XVI. 10. decembra 2008, »daje, da gradimo svet, v katerem se bo vsak človek čutil sprejetega v svojem polnem dostojanstvu in v katerem bodo odnosi med ljudmi in med narodi temeljili na spoštovanju, dialogu in solidarnosti.« Na tretjem mestu je še enkrat opozoril na dejstvo, da so človekove pravice ogrožene, če niso zakoreninjene v etičnem temelju človeštva, ki ga je ustvaril Bog, ki je vsakemu človeku dal darove razuma in svobode.

Človekove pravice imajo nenadomestljivo družbeno vlogo. Ostajajo »najbolj učinkovita strategija za odpravljanje neenakosti med državami in družbenimi skupinami, kakor tudi za rast varnosti.« Za zaščito posameznikov in družbe je Sveti sedež nenehno poudarjal središčnost človekovih pravic in vlogo Organizacije

Združenih narodov v podpiranju te skupne dediščine človeške družine. Človekova svoboda in ustvarjalnost sta v sobesedilu različnih kultur in zgodovinskih izkustev izoblikovali različne modele politične in ekonomske organiziranosti.

»Eno je zagotavljati zakoniti pluralizem oblik svobode, nekaj drugega pa je zanikati kakršno koli univerzalnost ali razumljivost človekove narave ali človekovega izkustva.« Temelj človekovih pravic je torej zdrav realizem, to je, priznanje tega, kar je resnično in je vpisano v človekovo osebo in v stvarstvo. Kadar se pri iskanju tako imenovanih »novih« človekovih pravic ustvarja razlika med tem, kar se zahteva, in med tem, kar je res, tvegamo, da bomo spremenili utrjeni besednjak človekovih pravic, da bi spodbudili zgolj želje in ukrepe, ki potem postanejo vir razlikovanja in krivic in so sad egoističnih ideologij. Ko govorimo o pravici do življenja, o spoštovanju družine, o zakonu kot zvezi med moškim in žensko, o svobodi veroizpovedi in vesti, o mejah državne oblasti spričo temeljnih vrednot in pravic, ne povemo nič novega ali revolucionarnega in ohranjamo tako črko kot duha Deklaracije, varujemo pa skladnost narave stvari in splošno dobro družbe.

Obletnica Deklaracije človekovih pravic nas sili tudi k razmisleku o njenem udeležanju. V svetu, v katerem je preveč ljudi lačnih, kjer je preveč nasilnih spopadov, kjer je preveč ljudi preganjanih zaradi njihove vere, moramo prehoditi še dolgo pot in še vedno ostaja dolžnost odstraniti vsako razlikovanje, tako da bodo vsi ljudje lahko uživali svoje bistveno dostojanstvo, ki je enako dostojanstvu drugih. Pri zasledovanju tega cilja je razvoj, ki ga je sprožila Deklaracija človekovih pravic, razlog upanja. Družina, ki je naravno in temeljno jedro družbe, lahko postane prva »agencija« za varovanje in pospeševanje človekovega dostojanstva in temeljnih pravic. To je v soglasju Splošno deklaracijo človekovih pravic in z Listino o pravicah družine Svetega sedeža, katere 25-letnico obhajamo letos. Organizacija združenih narodov in njeni specializirani uradi, posebno Svet za človekove pravice, so poklicani, da zvesto uresničujejo

načela Deklaracije, ko podpirajo države pri sprejemanju učinkovite politike, ki je v resnici osredotočena na pravice in na čut odgovornosti vsakega posameznika. Mednarodne pogodbe in regionalni dogovori, ki izhajajo iz Splošne Deklaracije človekovih pravic, se združujejo v organizmu mednarodnega prava, na katerega se je nujno potrebno sklicevati.

»Vsakdo je upravičen do družbenega in mednarodnega reda, v katerem se lahko v polni meri uresničujejo pravice in svoboščine, določene« v Deklaraciji človekovih pravic. Vsak človek ima pravico do celovitega razvoja in »sveto pravico«, da živi v miru. S temi predpostavkami človekove pravice ne dajejo samo privilegijev. Prej so izraz in sad tega, kar je v človekovem duhu najbolj plemenitega: dostojanstvo, hrepenenje po svobodi in pravičnosti, iskanje tega, kar je dobro, in uresničevanje solidarnosti. V luči tragičnih izkušenj preteklosti in sedanjosti se človeštvo lahko združi okoli teh vrednot in bistvenih načel, ki so neke vrste dolžnost do najbolj slabotnih in najbolj potrebnih, pa tudi do prihodnjih generacij.

*Msgr. Silvano M Tomasi
Ženeva, 12. decembra 2008
Priredil: p. Stane*

24. poglavje Kako je vrnil vid slepi ženi in v Gubbio ozdravil neko drugo hromo ženo

67. Neko ženo iz omenjenega mesta, ki je trpela za slepoto, je blaženi Frančišek pokrižal po očeh in takoj je lahko zaznala zeleno svetlobo. V Gubbio je bila žena, ki je imela obe roki hromi in ni mogla z njima nič delati. Ko je zvedela, da je sveti Frančišek prišel v mesto, je brž pritekla k njemu in mu z otožnim licem ter polna žalosti kazala hrome roke. Začela ga je prositi, naj se jih blagovoli dotakniti. Ganjen od usmiljenja se je dotaknil njenih rok in jih ozdravil. Vesela je žena hitro odšla domov, lastnoročno naredila sirov kolač in ga podarila svetemu možu. On pa je od tega sirovega kolača ljubeznivo odlomil košček, ostanek pa je ukazal, naj ga poje žena z družino.

25. poglavje Kako je nekega brata rešil padavice oziroma od hudega duha in kako je v trgu San Gemini osvobodil obsedenko (1. del)

68. Neki brat je pogosto trpel za težko boleznijo, ki je bila že na pogled grozna, ki je ne znam opisati z imenom, saj so nekateri domnevali, da je bil zanjo kriv sam zlobni hudi duh. Pogosto ga je scela vrglo po tleh; gledal je z nemočnim pogledom, se valjal ves penast, zdaj so se mu udje krčili, zdaj iztegovali, zdaj so bili prepognjeni, zdaj izproženi, zdaj so postali zviti in upognjeni, zdaj okoreli in trdi. Ko je bil tako ves iztegnjen in trd, z nogami ob glavi, je bil dvignjen v zrak do moške višine in bil takoj vržen po tleh. Njegove težke bolezni se je oče Frančišek usmilil, šel k njemu in ga po molitvi pokrižal in blagoslovil. Ta je tako ozdravel in odtlej ni niti najmanj več trpel nadlog te bolezni.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Tomaž Čelanski

Življenje sv. Frančiška (20)

23. poglavje

Kako je ozdravil šepavega v Toscanelli in hrome v Narniju

65. Ko je božji svetnik Frančišek nekoč širil evangelij božjega kraljestva in je prehodil razne širne pokrajine, je došel do nekega mesta, ki se imenuje Toscanella. Ko je tam kot običajno sejal seme življenja, ga je sprejel v goste neki vojak tistega mesta, čigar edini sin je šepal in je bil sploh slabotnega telesa. Čeprav je bil po letih že deček in so minila leta, odkar je bil odstavljen, pa je še vedno ležal v zibki. Ko je dečkov oče videl božjega moža, obdarjenega s tolikšno svetostjo, mu je ponižno padel pred noge in od njega prosil zdravja za svojega sina. Ker se je ta imel za nevrednega in nekoristnega, da bi imel tako moč in milost, se je dolgo upiral, da bi to storil. Slednjič pa ga je premagala vztrajnost njegovih prošenj. Najprej je pomolil, potem pa položil roko na dečka in ga blagoslovil, dvignil. Ta je takoj, medtem ko so ga drugi gledali in se veselili, v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa dvignil krepak in začel hoditi sem ter tja po hiši.

66. Ko je nekoč božji mož Frančišek prišel v Narni in se tam zadržal več dni, je neki mož iz tega mesta z imenom Peter ležal v postelji hrom. Pet mesecev mu udje že niso služili, tako da nikakor ni mogel vstati niti se količjak premakniti. Izgubil je vsako moč v nogah, rokah in glavi, da je lahko premikal samo jezik in odpiral oči. Ko pa je slišal, da je v Narni prišel sveti Frančišek, je poslal glasnika k mestnemu škofu, da bi po nagibu božje dobrote blagovoli k njemu poslati služabnika najvišjega Boga. Verjel je, da se bo rešil bolezni, ki se ga je oklepala, če ga bo videl in bo z njim. Tako se je tudi zgodilo, da mu je blaženi Frančišek, ko je pristopil k njemu in čezenj naredil znamenje križa od glave do nog, vrnil prejšnje zdravje in pregnal sleherno bolezen.

Slovenci prvič v Sveti deželi

(jezik v potopisu je star 100 let in je ohranjen v originalu)

Stoletnica prvega slovenskega romanja z ladjo 1910–2010

nadaljevanje potopisa

V Ljubljani 28. septembra 1910

Reči moramo: Hvala Bogu, romanje se je popolnoma posrečilo! Tako posrečilo, da niti liberalni listi pri vsi svoji zlobi ne morejo ničesar drugega slabega povedati o njem, kakor nekaj neslanih opazk ali pa kako popolnoma na celem izmišljeno laž. Kako radi bi nam bili s kolero preprečili pot! V svoji ljubeznivosti in skrbljivosti za javno blaginjo so klicali pred našim odhodom in pred povratkom zopet vse mogoče faktorje na pomoč, naj nas ne puste od doma, naj nas preiščejo od prvega do zadnjega, od nog do glave, naj nas zapro v kvaranteno in ne vem kaj še vse.

Tako liberalni listi. In kako je bilo v resnici? Niti najmanjše nevarnosti za kolero, niti najmanjše ovire zaradi nje! Na celem potu nam nikdo kolere niti v misel ni vzel, niti nam zaradi nje kake težave delal. V Jafi sploh nikdo ni vprašal po našem zdravstvenem stanju. Arabci so prišli, nas urno posadili v svoje velike čolne, pa smo se veselo zibali in gugali preko valov tje na obrežje svete zemlje. V Trstu je sicer prišla zdravstvena komisija na ladjo, preden smo izstopili. A šlo je gladko; v nekaj minutah je bilo vse opravljeno. – Tako je bilo s kolero, ki so jo skuhalo možgani liberalnih žurnalistov. Eklatanten dokaz, koliko verodostojnosti zaslužijo in koliko vpliva imajo naši liberalni listi!

Kolera je bila torej srečno premagana. – Druga stvar, katere se nam je bilo bolj bati kakor kolere, je bila ta, da bi nam kdo – tudi brez kolere – po poti ne umrl. To bi ne bilo prav nič

čudnega pri 540 ljudeh v treh tednih. Tudi bi ne bila nobena posebna nesreča to. Toda še bolj veseli smo, da smo vsi živi in zdravi. Celo naš starosta, častiti starček 82-ih let, Tomaž Zupan s Sela pri Breznici, ki je pred dvema letoma obhajal že biserno poroko, zdaj pa vzel s seboj 1000 kron, da bi ga, če bi umrl tjegrede, pokopali v Jeruzalemu, če pa nazajgrede, prenesli v zemljo domačo, ni hotel umreti, ampak prinesel svoj tisočak in ga hrani za pogreb še danes. Božja naklonjenost je bila z nami očitno.

DA nas je pri vsem tem morska bolezen precej imela, tega prav nič ne prikrivamo, pa nimamo tega za nobeno nesrečo. Ni bilo viharja, samo veter je pihal in ladjo lahko zibal. Nevarnosti nobene, a včasih malo sitno. No, pravi romarji si iz takega prav nič ne store. Saj romarji ne potujejo samo za zabavo, dasi zabava nikakor ni izključena. Na ladji je bilo dobro preskrbljeno za naravna in nadnaravna sredstva, s katerimi smo si preganjali dolgčas, da sami nismo vedeli, kdaj je minilo deset dni morske vožnje in s katerimi smo tudi hitro pozabljali težave morske bolezni. Na krovu je bilo postavljenih osem oltarjev misijonske oblike, na katerih se je opravilo vsak dan do 80 svetih maš, parkrat celo za asistenco – pri glavnih delih svete maše se je streljalo s kanonom. Dalje vsak dan dva govora: dopoldne govor strogo verskega značaja, pridiga, popoldne govor poučne in zabavne vsebine, pri čemer smo se parkrat prav pošteno nasmejali. Pa tudi sicer je bilo poskrbljeno za zabavo: dva večera so spuščali mornarji s krova v zrak krasne rakete, streljali in žgali umetalni ogenj, dvakrat so dali naši pevci v salonu »koncert«, h kateremu so bili povabljeni kapitan in oficirji. Vmes pa vsak dan »prosta zabava«. – Torej dosti molitve,

pokore in dosti poštenega veselja.

Tretje, česar smo se skoro malce bali, je bilo, da morda Jeruzalem v svojem sedanjem stanju ne bo naredil na nas dobrega vtiska. Tudi ta skrb je bila nepotrebna. Da, Jeruzalem je pač v nekem oziru razdrt in razdejan, a v drugem častit in veličasten. Kakor Rim in Lurd je tudi Jeruzalem edini na svetu – mesto, v katerem so združena največja nasprotstva, kakor duhovito pravi neki pisatelj: »Jeruzalem, ti edini, ti usodepolni! Kralj in berač! Mesto zmagovalnih palm in potokov solza. Mesto veselja in joka. Mesto krvi in miru. Mesto smrti in življenja. Imenovano skozi vsa stoletja, poveljevano od enega konca zemlje do drugega. Mesto zaželenja milijonov, hrepenenja narodov zemlje!«

V cerkvi božjega groba res ni vse, kakor bi si želel katoličan. A pri naši pobožnosti nas ni motil nikdo; svobodno smo se kretali. Skoro vsi duhovniki so maševali ali na božjem grobu ali na Kalvariji. In potem ta edinost raznih krščanskih veroizpovedovanj v češčenju najsvetejših mest, to potezanje za pravice na svetih krajih, kakor na eni strani ni prijetno, pa na drugi vendar dobro vpliva in potrjuje v veri: Kar vsi iščejo, vsi ljubijo, vsi cenijo, vsi hočejo imeti, to mora pa res resnično biti!

Poleg cerkve božjega groba imajo pa katoličani mnogo drugih lepих cerkva, kakršnih, naravnost rečeno, v Jeruzalemu nismo pričakovali. Lep je sv. Salvator, župna cerkev jeruzalemska, lepa patrijarhova stolnica, lepa sv. Ana. Cerkve pa, kakor so: Sijon, Ecce homo, sv. Štefan, takih

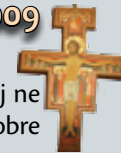
je treba iskati po svetu. Poleg tega je še več manjših katoliških svetišč.

Skupno službo božjo smo imeli trikrat, in sicer vselej kar najslovesneje: prvi dan po prihodu, to je na Mali Šmaren, pri božjem grobu, v nedeljo Marijinega imena na Sijonu, zadnji dan pred odhodom v patrijarhatu. Prvi in zadnji dan so imeli gospod knezoškof pontifikalno sv. opravilo z nagovorom, v nedeljo je bila – kakor že poročano – slovesna nova maša, prva na novo vzpostavljenem sv. Sijonu. – Ljubka izletna kraja sta Betlehem in sv. Janez (Ain Karin). Betlehem je po večini katoliški; sv. Janez zelena oaza sredi kamenite Judeje.

Na Oljski gori je katoliška »cerkev očenaša« na kraju, kjer je menda Zveličar apostole učil te kratke in najlepše molitve. Na prostoru pred cerkvijo je na jako velikih in lepих kamenitih ploščah začrtan »očenaš« v raznoterih jezikih; gotovo jih je nad 30. Slovenskega ni vmes. Mi smo dali napraviti posebno veliko ploščico, vklesati vanjo slovenski očenaš in jo uvrstiti med drugojezične plošče, da daje na tem imenitnem mestu našo hvalo Bogu, ki nas je učil prave vere, pa tudi dalje čast našemu slovenskemu jeziku pred vsem svetom.

Omeniti treba še znamenitega čina, ki se je izvršil zadnje popoldne pred odhodom: veleposestnik gospod Jurij Šenk z Jezerskega na Koroškem je bil proglašen in potrjen za viteza božjega groba – z mečem jeruzalemskega

Z vlakom v zimsko idilo Švice

Januar 2009

»Samo za sladokusce, ki jim je nostalgija vlaka, debele zimske odeje in žarkega zimskega sonca ... odsev nebeške lepote,« je v oklicu vabila na popotovanje po lepotah otočka sredi morja Evropske unije zapisal pater Peter. Je že vedel, o čem piše. In ni bilo potrebno čakati na zadnji dan, da smo mu domala vsi udeleženci 18-članske odprave – tako švicarskih lepot vaje – ni stari mački kot debitantje, ki smo si v upanju, da nas bodo lepote zasnežene alpske dežele, obsijane s soncem, resnično prevzele, drznili tvegati poskus izpolnitve zahtevanega pogoja – pritdili v njegovem navdušenju nad lepotami stvarstva tega koščka naše ljube Zemljice.

No, kar se nebeške lepote tiče ... pater bo že vedel; nas, navadne smrtnike pa je doživeti navdih gotovo nahnaril z veselim upanjem ...

Ljubljana – Sargans - skozi temo soncu naproti

Pričakovani polni smo si segli v roke že pred vstopom na vlak – večina na ljubljanski železniški postaji. Nočna vožnja skozi Avstrijo in zjutraj mimo Liechtensteina do Švice je bila priložnost za oblikovanje lastnih predstav, razmislek, molitev, ... Na ležiščih zaprtih kupejev pač ni moč

občudovati lepoto stvarstva, ki bežijo mimo. Ležiš, zaposliš svoj um in duha ali le čakaš, da noč mine («podkožno premišljevanje» redkih izjem, blagoslovljenih s spancem, ima seveda drugačne dimenzije). Pa ni težko, saj veš, da se obeta lepa nagrada. Za lepoto je treba potrpeti, pravi že stari rek; pot do biserov zahteva trud. Tudi do pričakovanih v osrčju švicarskih gora ni šlo povsem brez teh malih žrtvic. A bile so samoumevne in brez dvoma vredne.

Sargans – St. Moritz - idila na retijski železnici

Jutro nas pozdravi na švicarskih tleh. Še nekoliko megleno, a že daje slutiti idilo, ki se nam obeta na retijski železnici. Z ozkotirnimi rdečimi vlakci se vozimo po največjem švicarskem kantonu Graubünden srcu švicarskega zdraviliškega turizma in svetovno znanemu počitniškemu kraju St. Moritzu naproti. Kondicijo za morebitne popoldanske podvige nabiramo kar na poti. »Kufri gor, kufri dol« postane mnogokrat ponovljena vaja razmeram in potrebam prilagojenega fitnesa. V odlični organizaciji, je še potrebno poudariti. Pri prestopu iz vlaka na vlak namreč ni potrebno prav nobeno čakanje. Pregovorna švicarska odlična organiziranost, natančnost in urejenost se kar takoj izkažejo za resnične.

V St. Moritzu nas že pozdravlja sonce. Odločitev, kako preživeti popoldanske urice, ni prav lahka. Le kako naj človek izbere med tolikimi mikavnimi priložnostmi!

Odločimo se za raznovrstna izkustva. Sprehodi in iskanje navdihov v svetovljanskem rojstnem kraju alpskega zimskega turizma, spremljanje priprav na polo tekmo na snegu za svetovni pokal, preizkušanje trdnosti zaledenega jezera, čudenje nad prevladujočim načinom

oblačenja v krzno (ki ga v domovini skoraj ne pomnimo več), počitek ob vroči skodelici dobre kave in še in še. Vsak je našel drobec kakega posebnega bisera, vsak je bil deležen daru, ki ga je lahko pri večerni sveti maši položil na oltar. S prenekaterim teh dragocenih biserov smo bili obogateni iskalki lepote na panoramski vožnji z vlakom Bernina Express. Bilo bi nedopustno, če bi čudovito izkustvo obdržali le zase ...

Bernina Express – pustite se zapeljati!

Svoboda planinskega sveta, neskončna prostranost zasneženih gora, v modro-modro nebo kipeči gorski vršaci jemljejo dih srečnim izbrancem v panoramskem vagonu (njegova skoraj celotna pokritost s steklenimi površinami ponuja čudovite razglede na vse strani) rdečega vlakca, ko nežno reže v deviško pobeljene snežne poljane, vijuga med poldrugi meter visokimi zaplatami snega, ki so tik ob progi videti položene kot ogromne plasti listnatega testa, se vzpenja v nebo in spušča v dolino po spiralnih poteh čez mogočne viadukte in skrbno zgrajene

kralja Gotfrida Bujlonskega. To zanimivo in sveto opravilo je izvršil namestnik patrijarhov, posvečeni škof Piccardo, v cerkvi božjega groba, ob asistenci sina novega viteza, gosp. Franca Šenka, kaplana v Črni na Koroškem.

Po vsem tem, kar smo videli in slišali, so naši udeležniki radi pozabili vse težave, ki so združene s takim potom, ter so polni hvale in hvaležnosti, da jim je bilo dano videti toliko znamenite kraje na zemlji! Ta zadovoljnost se najbolj razvidi iz besedi: »Zdaj pa začnite pripravljati takoj za drugo romanje, pa bomo zopet šli!«

Palestina z Jeruzalemom je pač v mnogoterm oziru vredna, da se ogleda – zlasti za vernega kristjana in izobraženca, posebno seveda še za duhovnika.

V novejšem času raste zanimanje za Palestino. Vsi krščanski narodi in države skušajo pridobiti si vpliv in posest v sveti zemlji. To je nekako mirno osvajanje, tiha križarska vojska za Sveto deželo.

Upati je, da bo po tem našem prvem skupnem potovanju, ko je nekako gaz narejena, tudi pri nas zraslo zanimanje za ta najbolj zanimivi kos zemlje. Šli bodo posamezniki v manjših skupinah; gotovo pa je, da to prvo skupno romanje ni bilo zadnje. Rečemo le: tako potovanje je dušni dobiček, vzpodbuda, poduk in zabava obenem, ki je od nje ni lepše in ki si jo sme vsak privoščiti, kdor si je s svojim trudom toliko pridobil, da to lahko zmore. Domovina in domoljubje ne bosta vsled tega nič trpela, saj če se vrneš iz tujine, domovino tem bolj vzljubiš – kakor smo tudi mi, zagledavši zopet tržaško obal, zapeli z živim občutkom: Domovina, mili kraj! Oj, lepa naša domovina! ...

Konec.

iz Bogoljuba št 11., leto 1910, skupaj zbral p. Peter

tunele, prek oziroma skozi katere premaguje več kot kilometrsko višinsko razliko na površini v območju le deset kilometrske zračne razdalje na delu proge med St. Moritzem in Poschiavom, ki leži v smeri proti italijanski meji. Veličastno!

Rdeča vlakovna kompozicija Bernine Express – ime nosi po štiristočaku Piz Bernina (4048 m) – na svoji poti skozi snežno pokrajino razvaja potnike v svojem naročju tudi z razgledi na modro se lesketajoče zaledenele slapove, redke sem ter tja posejane kamnite hiške, pokrite z vsaj meter debelo snežno odejo, osamljeni macesen, ki daje slutiti upanje na zeleno vejico v kljunčku Noetovega golobčka in vabi k ponovnem obisku v pomladnih dneh.

To ni več le zimska idila. Je prava zimska pravljična in kar ne doumemo povsem, da jo res živimo. Tu se je čas ustavil, mi pa ugibamo ali bomo srečali Heidi ali kralja Matjaža.

Neslišno drsimo mimo razvodja – vode na desni strani Berninskega prelaza tečejo skozi Danube in v Črno morje, vode z južne strani pa v reko Pad in Jadransko morje. Zadnje stoletje skušajo naravno odtekanje delno zavezati in ujeti vode v dve umetni jezери; njuni izrazito različni

barvi – svetlo in temno – kot jezeri sami sta našim očem ostali skriti pod debelo snežno odejo. Še en razlog, da nismo zadnjič tu.

Postaja Ospizio Bernina, zgrajena okrog leta 1925, 2253 m nad morjem – najvišja točka naše poti (in hkrati celotne retijske železnice). Kraj zaznamuje tudi jezikovna meja med italijansko govorečim prebivalstvom doline Puschlav in območjem Engadina z retoromanskim in nemško govorečim prebivalstvom (vsi trije omenjeni in francoski jezik so uradni jeziki Švicarske konfederacije). No, mi ostajamo pri slovenščini, čeprav vzdih občudovanja in izrazi navdušenja na obrazih ne potrebujejo prevodov in razlag za nikogar. Govorica telesa še ni izgubljena v babilonskem stolpu.

Postanek v Poschiavu (1014 m) – sprehod med renesančnimi palačami, trenutki zbranosti v božjem hramu, obvezna kava, nazaj na vlak. V dobre pol ure se povzpne več kot 1000 m visoko. Kljub temu, da smo ta del poti že spoznali, se vsiljuje vprašanje: »Pelje ta vlak morda v nebeško kraljestvo?« Kraljestvo svetlobe, nežne beline neskončnosti, ... vsekakor!

Mondenemu St. Moritzu se približujemo, ko se prižgo božji reflektorji in osvetlijo vrhove gora. Pater nam zagotavlja, da nas bo prihodnji dan razneslo od celodnevne uživanja v samih romantike polnih presežkih. Dojemanja *patra nostra*, ki je poln otroškega čudenja, se ob takih lepotah zlahka nalezemo vsi – tudi tisti s presušenim srcem. Ravnodušen resnično ne more ostati nihče.

Glacier Express – lepotni presežki z najpočasnejšega hitrega vlaka na svetu

Železna cesta v osrčju gorskih grebenov, snežišč in ledenikov je upravičila vse napovedi in obljube našega patra. Lepotni presežki, obsijani s soncem, so nas obdajali domala ves čas deveturne vožnje od St. Moritza do Zermatta. Najdaljša ozkotirna povezava med dvema švicarskima počitniškima središčema, speljana čez 291 mostov, 91 tunelov, ki se povzpne na 2033 m visok prelaz in premaguje tudi do poldrug-kilometrsko višinske razlike s svojimi legendar-

nimi stoletnimi viadukti še danes predstavlja vrhunec železniške tehnologije. Navdušuje in prevzema tako turiste kot strokovnjake z vsega

sveta. Tudi mi nismo bili nobene izjeme. Vtisi so zares nepozabni.

Naš poet, ki ga je uka žeja speljala iz domačga sveta, je v eni svojih pesmi junaku položil v usta silno navdušenje nad »prihodom« železne ceste. »Iz Ljubljane v druga mesta kakor ptiček poletim« se veseli. Ko se voziš z vlakom po osrčju švicarskih Alp kot bi se mimo naše Kredarice, se ti ta metafora Prešernovega navdušenca zazdi skoraj resnica. Čeprav so ga označili za najpočasnejši ekspresni vlak na svetu, pa obotavljanje nikakor ne velja za duh potnika, ki ga vozi v daljave – duh poleti kot ptiček in v letu neznansko uživa, uživa!

Če vam zaupam, da so celo zapriseženi igralci taroka igro postavili na stranski tir ...

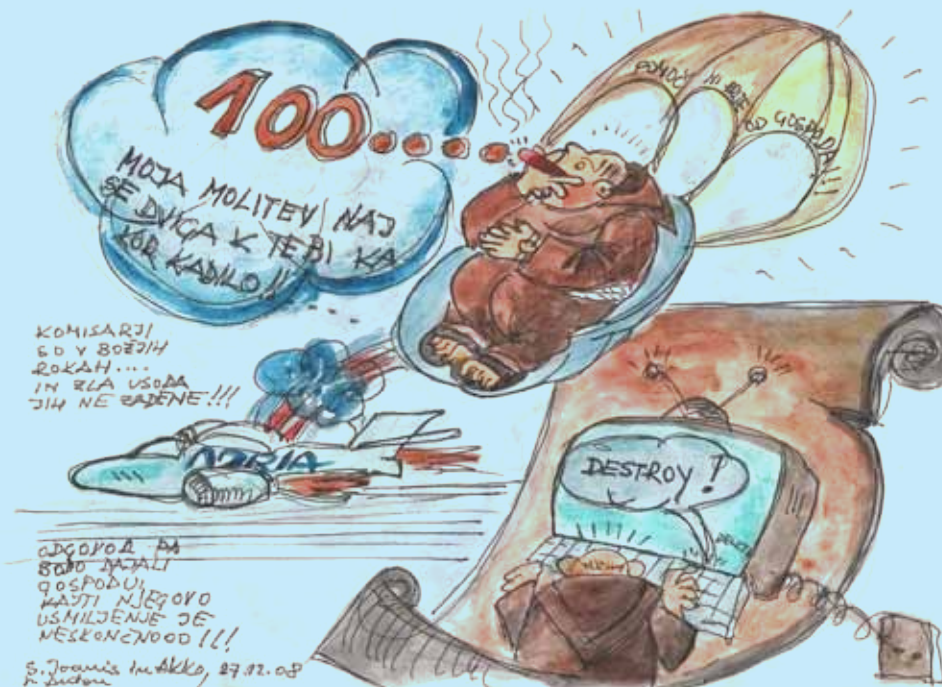
(se nadaljuje)

100-krat v Sveto deželo

Naš komisar za Sveto deželo, p. Peter Lavrih je z božičnim romanjem 2008 dopolnil 100. romanje s skupinami v Sveto deželo. Romanja pripravlja vse od leta 1984, tedaj še v sodelovanju z g. Romanom Kavčičem in agencijo Kompas. Po osamosvojitvi Slovenije 1991 pa je ustanovil Komisarjat za Sveto deželo. V teh srebrnih 25 letih so se zvrstile različne skupine: od samo 7 romarjev v kombiju takoj po intifadi leta 2000, pa do 5 avtobusov februarja leta 2008.

Bog živi našega komisarja za nadaljnjih 100 romanj!

Jeruzalemski romar

Darovi za Sveto deželo

Vplačano od 1. 6. 2008 do 30. 11. 2008

- 300 €** - Levstek Karlo in Antonija;
200 € - Time Šemrl Gregor
181,54 € - Župnija Bežigrad
150 € - Cerar Helena;
130 € - NN - Vič
120 € - Blažič Marija
100 € - Godina dr. Karolina;
72 € - NN - Košana
60 € - Srpcič Marija, Šivic Silvana;
55 € - Zupančič Marijan;
50 € - Beravs Nikolaja, Beravs Vlasta, Mav Janez, Mihevc Franc, Miklavčič Alojz, Tonejec Ana, Vidic Cecilija, Colnar Mike Cirila, Jug Štefan, Repenšek Jožefa, Rigler Anton;
40 € - Fužir Karolina, Ivančič Katarina, Knez Mateja, Kovač Hela;
30 € - Flisar Marjanca, Leskovic Bogdan, Marn, Osterman Jože, Šurc Matjaž, Hochegger Marija;
25 € - Stanič Stanislav;
20 € - Ahaj Jožefa, Bambič Tone, Bebar Viljem, Berkopec Jožica, Bizjak Cecilija, Bizjak Marica, Drnovšek Marija, Hrovat Avgusta, Meserko Ivan, Mihelič Marija, Poljšak Samuel, Stanič Stanislav, Strah Zalka, Žnidaršič Jožefa, Budin Vida, Fužir Karolina, Globočnik Anica, Gregorčič Gregor, Gungl Ernest, Kobi Tatjana, Kurnik Pavla, Mrvar Petra, Polh Marija, Stanič Stane, Sušnik Helena, Šantl Franc;
16 € - Stanič Stanislav;
15 € - Mikelj Antonija, Modic Antonija, Rot Mojca, Vitežnik Silvana, Koren Franc, Kunstelj Jožef, Skok Marija;
10 € - Crcek Marija, Gnezda Jožica, Gregor Anica, Korant Marta, Košir Franc, Miličič Barbara, Nahtigal Valentina, Rihter Konrad, Rupnik Albina, Sojar Jožica, Zajec Martina, Bizjak Helena, Cibej Rihard, Fajdiga Stanislava, Hostnik Ana, Joger Stanislav, Kolar Tatjana, Lesjak Ivana in Rudi, Manfreda Ivanka, Metelko Fani, Možina Stanko, Pavlic Marija, Plesnik Marija, Senčar Zvonka, Stanič Stane, Zarn Janez, Zupančič Jožefa;
7 € - Cibej Rihard;
6 € - Jagodic;
5 € - Atelšek Franc, Bergles Hilda, Nemanič Cecilija, Šilc Angelca, Škoda Ernest, Uršič Bojana, Cibej Rihard, Repenšek Jelka, Sešek Joža, Srnc Danijela;

Uredila : Tatjana

Sveta dežela

Romanje v Assisi, Greccio, La Verno

od sobote, 25. aprila., do torka, 28. aprila 2009 (prvomajski prazniki)

1. dan: - LJUBLJANA – ASSISI Zgodnji odhod iz Ljubljane (Vič, Tržaška 85) ob 6.00 uri. Vožnja po Vipavski dolini, Vrtojba (postanek za vstop). Nadaljevanje do Frančiškovega mesta Assisi in sv. maša pri Porciunkuli, namestitev, večerja, prosto, nočitev.
2. dan: – RIETSKA DOLINA, kraji povezani s Frančiškovo ustvarjalnostjo: Greccio (jaslice), Fonte Cololombo (Pravilo, Frančiškove binkošti) ..., sv. maša, nazaj v Assisi večerja, prosto, nočitev.
3. dan: – MESTO ASSISI, stolnica sv. Rufina, sv. Klara, Frančiškov grob, peš ali s taksiji v Carceri, sv. Damijan ... prosto za asiški navdih, sv. maša, večerja, nočitev.
4. dan: Sklepna sv. maša na Frančiškovi Kalvariji – La Verni, kjer je prejel Kristusove rane. Povratek domov s prihodom v poznih večernih urah.

CENA ROMANJA – članska cena: 222 EUR. Vključeno je: avtobusni prevoz na celotni relaciji, organizacija, vodstvo, avtobusne takse v Assisiju, parkirnine, 3x polpenzioni v hotelu pri Mariji Angelski (večerja-zajtrk v standardnih sobah s TWC). NI VKLJUČENO: morebitne vstopnine, taxi?

Vodstvo romanja: s. Romana Kocjančič FMM in p. Robert Bahčič OFM

PRIJAVE že sprejemamo, in sicer do zasedbe mest v avtobusu (48). Zadnji možni termin, če bodo še mesta, do 25. marca 2009. Zagotovite si prostor, zato se takoj prijavite!

OB PRIJAVI PLAČILO 100 EUR in prijava je sprejeta, razlika teden dni pred odhodom.

Pripravil p. Peter Lavrih

Fatima, Portugalska in Santiago, Španija (z letalom in avtobusom) Poleg tega še: Batalha, Alcobaca, Coimbra in Lisboa.

Program romanja:

- 1. dan, torek, 23. 6. 2009: Odhod** romarjev izpred cerkve v Ljubljani na Viču, Tržaška 85 ob 07.30 (sv. maša ob odhodu ob 7h jutraj). Odhod skupine romarjev župnije sv. Križ izpred cerkve ob 5.00. Vožnja po vipavski dolini, VRTOJBA in nadaljevanje do letališča v Benetkah. Polet v Španijo, prek Madrida do Santiaga v Komposteli. Namestitev v hotelu, večerja, prenočevanje.
- 2. dan, sredo, 24. 6.: SANTIAGO V KOMPOSTELI.** Obisk najimennejše bazilike sv. Jakoba na evropskih tleh, cilj Jakobove poti: CAMINO DE SANTIAGO! Sodelovanje pri romarski maši ob

12h, pri kateri deluje tudi znamenita JAKOBOVA KADILNICA V SANTIAGU. Popoldne odhod z avtobusom proti Fatimi s prihodom pozno zvečer, večerja, namestitev.

- 3. dan, četrtek, 25. 6.: COIMBRA.** Zjutraj obisk univerzitetnega mesta Coimbra, sv. maša pri sv. Antonu, kjer je začel svojo pot v Frančiškovem redu, obisk sv. Elizabete Portugalske, nadaljevanje vožnje do obmorskega mesta Nazare, vrnitev v Fatimo, večerja, rožni venec in procesija.
- 4. dan, petek, 26. 6.: LISBONA,** glavno mesto Portugalske in rojstni kraj sv. Antona Padovanskega. Maša na kraju svetnikovega

rojstva, stolnica, obisk znamenitosti Lisbone in povratek v Fatimo, večerja in pobožnosti.

- 5. dan, sobota, 27. 6.: FATIMA – pri Mariji.** Zjutraj sv. maša, križev pot, rojstna vas fatimskih vidcev, obisk portugalskih svetišč Alcobaca in Batalha, ki imata tudi velik narodni pomen. Večerja in sodelovanje pri rožnem vencu in procesiji.
- 6. dan, nedelja, 28. 6.: V FATIMI.** Čas za osebno pobožnost, skupna nedeljska maša z vsemi romarji, odhod na letališče v Lisboni, povratek prek Madrida v Benetke s pristankom zvečer. Vožnja z avtobusom domov s prihodom pozno ponoči.

CENA ROMANJA: 760 EUR. V ceno je vračunano: avtobusni prevoz iz Ljubljane na letališče in nazaj, letalski prevoz, avtobusni prevozi na Portugalskem in v Španiji, hotelske namestitve s polpenzioni, vodstvo. **VSTOPNINE niso vključene.**

S SEBOJ POTREBUJETE VELJAVEN OSEBNI DOKUMENT. Zavarovanje za tujino si uredite na zavodu ZZSZ, ki je brezplačno.

V ceno ni vračunano: LETALIŠKE TAKSE (pribl. 60 EUR), napitnine za šoferje in osebje 10 EUR. DOPLAČILO za rizik odpovedi 40 EUR (po želji).

PRIJAVE SPREJEMAMO TAKOJ ozirom najpotneje do 1. maja 2009. Kasneje le, če bo še prostor.

Udeležite se enkratnega romanja s tremi velikimi cilji:

FATIMSKA MARIJA, SV. ANTON PADOVANSKI V COIMBRI IN V LISBONI, SV. JAKOB V KOMPOSTELI.

p. Peter Lavrih, ofm, CTS

tel.: 05 330 30 30; mob.: 041 66 91 34

Komisariat za Sveto deželo

Tržaška 85, 1000 Ljubljana; tel.: 01 24 44 250 ; faks: 01 24 44 253;

www.sveta-dezela.si; email: komisariat@rkc.si; TRR SI56-0510-0801-0637-691

Christian Gostečnik OFM

RELACIJSKA PARADIGMA IN TRAVMA

Telo si vse zapomni, govori izključno samo resnico, in kadar ne zmore več sprejemati krutih in zlorablajočih čutenj, zboli. Bolezni so torej nenehna opozorila, da je treba nekaj korenito spremeniti, da je čas, da začnemo razmišljati drugače in poskrbimo zase. Poskrbeti za telo je torej bistveno, ker s tem poskrbimo za najzlahtnejši tempelj, v katerem živimo in ki nas usmerja k sebi, k drugemu, v onstranstvo in k Bogu. Zato relacijska terapija prisluškuje telesu, ker telo nikoli ne utihne. Govori nam prek bolečin, prek temeljnih afektov in senzoričnih vzgibov, ki so najmočnejša govorica telesa.

ISBN 978-961-6326-72-8

Format: 14,5 x 20,5 cm, trda vezava, 399 strani

Cena: **17,00 €** (za bralce Brata Franciška do 15.3. **samo 15,00 €**)

Frančiškan p. Marijan Valenčak v očeh svojih sodobnikov

(uredil p. Bruno Korošak)

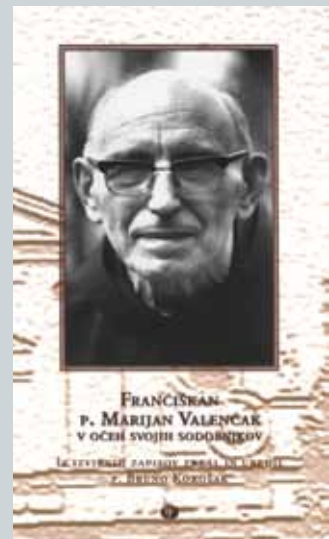
12. februarja 2000 je v zgodnjih jutranjih urah v svoji skromni sobici v prvem nadstropju našega samostana na Tromostovju v Ljubljani po dolgi in težki bolezni in v 87. letu starosti mirno zaspal v Gospodu p. Marijan Valenčak, frančiškanski redovnik in duhovnik. Srečanje s "sestro smrtjo", kot jo imenuje sv. Frančišek Asiški, je pričakoval z veliko vdanostjo in potrpežljivim prenašanjem dolgotrajne bolezni.

Ta knjižica nam na kratko govori o zglednem in pristnem redovniškem in duhovniškem življenju p. Marijana, o njegovi osebnosti in dozorevanju za večnost v dolgotrajni bolezni.

ISBN 978-961-6326-73-5

Format: 12 x 20 cm, broširano, 36 strani

Knjižica je brezplačna

Predstavljeno lahko naročite na naslovu:

Založba Brat Francišek

Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

tel.: 01 2429312, faks: 01 2429313, e-mail: zbf@ofm.si, <http://franciskani.rkc.si/zbf/>